

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

P6_TA(2005)0214

Reasekuracja *I**

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego dotycząca projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie reasekuracji i zmieniającej dyrektywy Rady 73/239/EWG i 92/49/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2002/83/WE (COM(2004)0273 — C6-0038/2004 — 2004/0097(COD))

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski

- uwzględniając projekt Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady (COM(2004)0273) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 251 ust. 2, art. 47 ust. 2 i art. 55 Traktatu WE, zgodnie z którymi Komisja przedłożyła projekt Parlamentowi (C6-0038/2004),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Prawnej (A6-0146/2005),
1. zatwierdza wniosek Komisji z poniższymi zmianami,
 2. wzywa Komisję do ponownego skierowania sprawy do Parlamentu w przypadku zamiaru wprowadzenia znacznych poprawek do projektu lub jego zastąpienia innym tekstem,
 3. poleca Przewodniczącemu przedstawienie stanowiska Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowany w Dz.U.

P6_TC1-COD(2004)0097

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 czerwca 2005 r. celu przyjęcia dyrektywy 2005/.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie reasekuracji oraz zmieniającej dyrektywy Rady 73/239/EWG, 92/49/EWG oraz dyrektyw 98/78/WE i 2002/83/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2 i art. 55,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 120 z 20.5.2005, str.1.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie ⁽³⁾, dyrektywa Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie ⁽⁴⁾ i dyrektywa 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotycząca ubezpieczeń na życie ⁽⁵⁾ określają przepisy dotyczące podejmowania i prowadzenia działalności w zakresie ubezpieczeń bezpośrednich we Wspólnocie.
- (2) Dyrektywy te przewidują ramy prawne potrzebne do tego, aby zakłady ubezpieczeń prowadziły operacje ubezpieczeniowe na wewnętrznym rynku w zakresie prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług w celu ułatwienia zakładom ubezpieczeń mającym główną siedzibę we Wspólnocie pokrycia zobowiązań ze zdarzeń ubezpieczeniowych powstałych we Wspólnocie oraz umożliwienia ubezpieczającym korzystania z usług nie tylko ubezpieczycieli prowadzących działalność w ich własnym kraju, ale również ubezpieczycieli, których główna siedziba znajduje się na obszarze Wspólnoty i którzy prowadzą działalność w innych Państwach Członkowskich.
- (3) Tryb ustalony przez te dyrektywy stosuje się do zakładów ubezpieczeń bezpośrednich odnośnie do ich całej prowadzonej działalności, zarówno operacji związanych z bezpośrednim ubezpieczeniem, jak i operacji związanych z reasekuracją przez przejęcie ryzyka; jednakże operacje reasekuracyjne prowadzone przez wyspecjalizowane zakłady reasekuracji nie podlegają temu trybowi, ani żadnemu innemu trybowi przewidzianemu w prawie Wspólnoty.
- (4) Reasekuracja jest ważną działalnością finansową, gdyż umożliwia zakładom ubezpieczeń bezpośrednich, dzięki szerszemu rozkładowi ryzyk na poziomie ogólnoswiatowym, posiadanie większej zdolności asekuracyjnej w celu angażowania się w operacje ubezpieczeniowe i zapewniania ochrony ubezpieczeniowej, a także obniżenia ich kosztów kapitałowych; ponadto reasekuracja odgrywa fundamentalną rolę w stabilności finansowej, gdyż jest niezbędnym elementem zapewnienia mocnej pozycji finansowej oraz stabilności rynków ubezpieczeń bezpośrednich, a także systemu finansowego jako całości, dzięki swoim rolom głównego pośrednika finansowego i instytucjonalnego inwestora.
- (5) Dyrektywa Rady 64/225/EWG z dnia 25 lutego 1964 r. w sprawie zniesienia ograniczeń swobody przedsiębiorczości i świadczenia usług w dziedzinie reasekuracji i retrocesji ⁽⁶⁾ usunęła ograniczenia prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług związane z narodowością lub rezydencją świadczącego usługi reasekuracyjne. Dyrektywa nie usunęła jednak ograniczeń spowodowanych rozbieżnościami pomiędzy krajowymi przepisami w sprawie ostrożnościowej regulacji reasekuracji. Sytuacja ta doprowadziła do znacznych różnic poziomu nadzoru zakładów reasekuracji we Wspólnocie, które tworzą bariery dla prowadzenia działalności reasekuracyjnej, takie jak zobowiązanie przedsiębiorstwa reasekuracyjnego do zastawienia aktywów w celu pokrycia części rezerw techniczno-ubezpieczeniowych zakładu ubezpieczeń bezpośrednich, jak również stosowanie się przez zakłady reasekuracji do różnych zasad nadzoru w różnych Państwach Członkowskich, w których prowadzą one operacje lub zasad pośredniego nadzoru różnych aspektów działalności zakładu reasekuracji prowadzonego przez władze właściwe dla zakładów ubezpieczeń bezpośrednich.

⁽¹⁾ Dz.U. C z, str. .

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z 7 czerwca 2005 roku.

⁽³⁾ Dz.U. L 228 z 16.8.1973, str. 3. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE (Dz.U. L 79 z 24.3.2005, str.9).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 228 z 11.8.1992, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 345 z 19.12.2002, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

⁽⁶⁾ Dz.U. 56 z 4.4.1964, str. 878.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

- (6) W planie działania w zakresie usług finansowych wymieniono reasekurację jako sektor, który wymaga działania na poziomie Wspólnoty w celu dopełnienia rynku wewnętrznego usług finansowych. Ponadto, najważniejsze organizacje finansowe, takie jak Międzynarodowy Fundusz Walutowy oraz Międzynarodowe Stowarzyszenie Organów Nadzoru Ubezpieczeniowego (IAIS) zwróciły uwagę na brak zharmonizowanych zasad nadzoru reasekuracyjnego na poziomie Wspólnoty, jako istotną lukę w ramach regulacyjnych dotyczących usług finansowych, która powinna zostać wypełniona.
- (7) Niniejsza dyrektywa ma na celu ustanowienie ostrożnościowych ram regulacyjnych dla działalności reasekuracyjnej we Wspólnocie. Stanowi ona część zbioru wspólnotowego ustawodawstwa w dziedzinie ubezpieczenia mającego na celu ustanowienie wewnętrznego rynku w sektorze ubezpieczeń.
- (8) Niniejsza dyrektywa jest zgodna z głównymi międzynarodowymi pracami prowadzonymi nad ostrożnościowymi zasadami reasekuracji, w szczególności pracami prowadzonymi przez IAIS.
- (9) Niniejsza dyrektywa jest zgodna z podejściem przyjętym w ustawodawstwie wspólnotowym odnośnie do bezpośredniego ubezpieczenia przez dokonanie harmonizacji, która jest zasadnicza, niezbędna i wystarczająca do zapewnienia wzajemnego uznawania zezwoleń i systemów ostrożnościowej kontroli, umożliwiając przez to udzielanie jednego zezwolenia obowiązującego w całej Wspólnocie oraz stosowanie zasady nadzoru przez rodzime Państwo Członkowskie.
- (10) W wyniku tego do podejmowania i prowadzenia działalności reasekuracyjnej wymagane jest udzielenie jednolitego urzędowego zezwolenia przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym zakład reasekuracji ma swoją główną siedzibę. Umożliwia ono zakładowi prowadzenie działalności we Wspólnocie na podstawie prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług. Państwo Członkowskie, w którym znajduje się oddział lub w którym świadczone są usługi, nie może wymagać uzyskania nowego zezwolenia przez zakłady reasekuracji, które chcą prowadzić w nim działalność ubezpieczeniową i które otrzymały już zezwolenia w swoim rodzimym Państwie Członkowskim. Ponadto zakład reasekuracji, który otrzymał już zezwolenie w swoim rodzimym Państwie Członkowskim, nie powinien podlegać dodatkowemu nadzorowi lub kontrolom dotyczącym jego pozycji finansowej, które są przeprowadzane przez władze właściwe dla zakładu ubezpieczeń reasekurowanego przez dany zakład reasekuracji. Ponadto Państwo Członkowskie nie powinno wymagać od zakładu reasekuracji posiadającego zezwolenie na działalność we Wspólnocie dokonania zabezpieczenia aktywów na poczet pokrycia części rezerw techniczno-ubezpieczeniowych cedenta. Warunki udzielenia lub wycofania zezwolenia powinny zostać określone. Właściwe władze nie powinny udzielać ani podtrzymywać zezwolenia dla zakładu reasekuracji, który nie spełnia warunków określonych w niniejszej dyrektywie.
- (11) Niniejsza dyrektywa powinna stosować się do zakładów reasekuracji, które prowadzą wyłącznie działalność reasekuracyjną i nie angażują się w operacje związane z ubezpieczeniami bezpośrednimi; powinna ona stosować się również do tak zwanych zależnych zakładów reasekuracji – utworzonych lub których właścicielami są **firmy finansowe inne niż zakład ubezpieczeń lub reasekuracji lub grupa zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji**, do których stosuje się dyrektywę 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 1998r w sprawie dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń w grupach ubezpieczeniowych ⁽¹⁾, **lub przez jedną lub kilka firm niefinansowych** których celem jest zapewnianie ochrony reasekuracyjnej wyłącznie ryzyk tych firm, do których one należą. **Jeżeli niniejsza dyrektywa odsyła do zakładów reasekuracji, obejmuje to zależne zakłady reasekuracji, z wyjątkiem szczególnych przepisów dotyczących zależnych zakładów reasekuracji. Zależne zakłady reasekuracji nie pokrywają ryzyk wynikających z zewnętrznych ubezpieczeń bezpośrednich lub reasekuracji zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji należącego do grupy. Ponadto zakłady ubezpieczeń lub reasekuracji, należące do konglomeratu finansowego, nie mogą być właścicielem zakładu zależnego.**
- (12) Niniejsza dyrektywa nie powinna jednak stosować się do zakładów ubezpieczeń, które podlegają już dyrektywom 73/239/EWG i 2002/83/WE; jednakże, aby zapewnić mocną pozycję finansową zakładów, które prowadzą również operacje reasekuracyjne i aby charakterystyczne cechy tych operacji zostały należycie uwzględnione w wymaganiach kapitałowych stawianych tym zakładom ubezpieczeń, przepisy dotyczące marginesu wypłacalności zakładów reasekuracji zawarte w niniejszej dyrektywie powinny stosować się do działalności reasekuracyjnej tych zakładów ubezpieczeń, jeśli ilość ich operacji reasekuracyjnych stanowi znaczącą część ich całej działalności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 330 z 5.12.1998, str.1. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

- (13) *Niniejsza dyrektywa nie powinna stosować się do zapewnienia pokrycia reasekuracyjnego realizowanego lub w pełni gwarantowanego przez Państwo Członkowskie, działające, z uwagi na istotny interes publiczny, jako reasekurator ostatniej szansy, zwłaszcza gdy wskutek szczególnej sytuacji na rynku uzyskanie odpowiedniego pokrycia komercyjnego jest niewykonalne; w tym względzie brak „odpowiedniego pokrycia komercyjnego” powinien być równoznaczny z załamaniem rynku, charakteryzującym się ewidentnym brakiem wystarczającego zakresu ofert ubezpieczeniowych, przy czym nadmiernie wysokie składki nie powinny jednak same w sobie implikować nieadekwatności takiego pokrycia komercyjnego. Art. 1 ust. 2 lit. d) stosuje się również do porozumień zawieranych przez zakłady ubezpieczeń, do których stosują się dyrektywy 73/239/EWG i 2002/83/WE, których celem jest pulowanie roszczeń finansowych wynikających z dużych ryzyk, takich jak terroryzm.*
- (14) *Zakład reasekuracji musi ograniczyć przedmiot swojej działalności do prowadzenia działalności reasekuracyjnej i czynności z tym powiązanych. Ten wymóg może umożliwić zakładowi reasekuracji podejmowanie takich działań jak np. doradztwo statystyczne lub aktuarialne, analiza ryzyka lub badania na rzecz klientów. Może również obejmować funkcję spółki holdingowej oraz czynności związane z działalnością w sektorze finansowym w rozumieniu art. 2 pkt 8 dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego⁽¹⁾. W każdym bądź razie ten wymóg nie pozwala na prowadzenie niepowiązanej działalności bankowej i finansowej.*
- (15) *Niniejsza dyrektywa powinna wyjaśniać uprawnienia i środki nadzoru udzielone właściwym władzom. Właściwe władze rodzimych Państw Członkowskich powinny być odpowiedzialne za monitorowanie kondycji finansowej zakładów reasekuracji, uwzględniając stopień ich wypłacalności, tworzenie odpowiednich rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i rezerw wyrównawczych oraz pokrycie tych rezerw poprzez wysokiej jakości aktywa.*
- (16) *Właściwe władze Państw Członkowskich powinny mieć do swojej dyspozycji takie środki nadzoru, jakie są niezbędne do zapewnienia prawidłowego prowadzenia działalności przez zakłady reasekuracji w całej Wspólnocie, niezależnie od tego, czy prowadzona jest ona na podstawie prawa przedsiębiorczości czy swobody świadczenia usług. W szczególności powinni być w stanie wprowadzić właściwe środki zabezpieczające lub nałożyć sankcje mające na celu zapobieganie nieprawidłowościom i naruszeniom przepisów w sprawie nadzoru nad reasekuracją.*
- (17) *Przepisy dotyczące transferów portfeli powinny być zgodne z jednolitym zezwoleniem przewidzianym w niniejszej dyrektywie. Powinny stosować się do poszczególnych rodzajów transferów portfeli pomiędzy zakładami reasekuracji, takich jak transfery portfeli w wyniku fuzji zakładów reasekuracji lub innych instrumentów prawa spółek albo transfery portfeli nadzwyczajnych strat w celu pozbycia się ich do innego zakładu reasekuracji. Ponadto przepisy dotyczące transferów portfeli powinny zawierać przepisy szczególne dotyczące transferu do innego zakładu reasekuracji portfela umów zawartych na zasadzie prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług.*
- (18) *władzami i innymi władzami lub organami, które z tytułu swojej funkcji przyczyniają się do wzmocnienia stabilności systemu finansowego. W celu zachowania poufnego charakteru przekazywanych informacji lista adresatów powinna pozostawać ściśle ograniczona. Konieczne jest zatem określenie warunków, w których wyżej wspomniana wymiana informacji jest dozwolona, ponadto, gdy zostało ustalone, że informacje mogą być ujawnione wyłącznie za wyraźną zgodą właściwych władz, mogą one, tam gdzie jest to stosowne, uzależnić swoją zgodę od spełnienia rygorystycznych warunków. W związku z powyższym oraz w celu zapewnienia właściwego nadzoru nad zakładami reasekuracji przez właściwe władze, niniejsza dyrektywa powinna określać zasady umożliwiające Państwu Członkowskiemu zawieranie umów dotyczących wymiany informacji z państwami trzecimi, pod warunkiem że ujawniane informacje objęte są odpowiednimi gwarancjami tajemnicy zawodowej.*

⁽¹⁾ Dz.U. L 35 z 11.2.2003 r., str. 1. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

- (19) Do celów wzmocnienia nadzoru ostrożnościowego nad zakładami reasekuracji należy zastrzec, że biegły rewident musi być zobowiązany do niezwłocznego powiadomienia właściwych władz w każdym przypadku przewidzianym niniejszą dyrektywą, gdy w trakcie wykonywania swoich zadań wejdzie w posiadanie informacji dotyczących pewnych faktów, które mogą mieć poważne konsekwencje dla sytuacji finansowej zakładów reasekuracji lub dla funkcjonowania służb administracyjnych i księgowych zakładu reasekuracji. Uwzględniając określony cel, požądane jest, aby Państwa Członkowskie postanowiły, że taki obowiązek powinien dotyczyć wszystkich okoliczności, kiedy biegły rewident odkrywa takie fakty w trakcie wykonywania swoich zadań w przedsiębiorstwie posiadającym bliskie powiązania z zakładem reasekuracji. Obowiązek biegłych rewidentów, aby w stosownych przypadkach powiadomić właściwe władze o niektórych faktach i decyzjach dotyczących zakładów reasekuracji, stwierdzonych podczas wykonywania zadań w przedsiębiorstwie innym niż zakład reasekuracji, nie zmienia charakteru ich zadań w takim przedsiębiorstwie, ani też wymaganego sposobu wykonywania tych zadań.
- (20) Należy przewidzieć możliwość zastosowania niniejszej dyrektywy do istniejących zakładów reasekuracji, które otrzymały już zezwolenie lub uprawnienie do prowadzenia działalności reasekuracyjnej zgodnie z przepisami Państw Członkowskich przed zastosowaniem niniejszej dyrektywy.
- (21) Aby umożliwić zakładowi reasekuracji realizację jego zobowiązań, rodzime Państwo Członkowskie powinno wymagać od zakładu stworzenia odpowiednich rezerw techniczno-ubezpieczeniowych. Wielkość takich rezerw techniczno-ubezpieczeniowych powinna zostać określona zgodnie z dyrektywą Rady 91/674/EWG z dnia 19 grudnia 1991 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń⁽¹⁾ oraz, w odniesieniu do operacji związanych z reasekuracją na życie, należy również dopuścić, aby Państwo Członkowskie ustanowiło bardziej szczegółowe zasady zgodnie z dyrektywą 2002/83/WE.
- (22) Od zakładu reasekuracji prowadzącego działalność reasekuracyjną dotyczącą ubezpieczenia kredytowego, którego operacje reasekuracji kredytowej stanowią więcej niż niewielką część jego całkowitej działalności, należy wymagać ustanowienia rezerwy wyrównawczej niebędącej częścią marginesu wypłacalności; rezerwa ta powinna zostać wyliczona zgodnie z metodami określonymi w dyrektywie 73/239/EWG i które są uznane za równoważne; ponadto, niniejsza dyrektywa powinna pozwalać rodzimemu Państwu Członkowskiemu również wymagać, aby zakłady reasekuracji, których siedziba znajduje się na jego terytorium, ustanowiły rezerwy wyrównawcze dla klas ryzyka innych niż reasekuracja kredytowa, stosownie do zasad określonych przez to Państwo Członkowskie. **Po wprowadzeniu Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej MSSF 4 niniejsza dyrektywa winna wyjaśnić ostrożnościowe traktowanie rezerw wyrównawczych ustanowionych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Jednakże, ponieważ nadzór nad reasekuracją wymaga ponownej oceny w ramach projektu Solvency II, niniejsza dyrektywa nie wyklucza przyszłego nadzoru nad reasekuracją w ramach Solvency II.**
- (23) Zakład reasekuracji powinien dysponować aktywami na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i rezerw wyrównawczych, które uwzględniają rodzaj działalności prowadzonej przez zakład reasekuracji, a w szczególności charakter, wielkość i czas trwania spodziewanych wypłat roszczeń w zapewniający wystarczającą ilość, płynność, bezpieczeństwo, jakość, zyskowność i dostosowanie jego inwestycji, które przedsiębiorstwo powinno zapewnić, aby były zróżnicowane i należycie rozłożone, a także w sposób, który da przedsiębiorstwu możliwości adekwatnego reagowania na zmieniające się sytuacje gospodarcze, zwłaszcza wydarzenia na rynkach finansowych i rynkach nieruchomości lub katastroficzne zdarzenia o dużych skutkach.
- (24) Niezbędne jest, poza rezerwami techniczno-ubezpieczeniowymi, aby zakłady reasekuracji posiadały rezerwę dodatkową, określoną mianem marginesu wypłacalności, reprezentowaną przez aktywa dowolne oraz, za zgodą właściwych władz, przez inne aktywa implicytywne, które powinny spełniać rolę bufora dla niekorzystnych wahań w sektorze. Wymaganie to jest ważnym elementem nadzoru ostrożnościowego. Do czasu zakończenia rewizji obecnego trybu marginesu bezpieczeństwa, którą Komisja prowadzi w ramach tak zwanego projektu „Solvency II”, do określania wymaganego marginesu wypłacalności zakładów reasekuracji, należy stosować zasady przewidziane w obecnym ustawodawstwie obowiązującym w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 374 z 31.12.1991, str. 7. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2003/51/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 178 z 17.7.2003, str. 16).

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

- (25) *W świetle podobieństw pomiędzy reasekuracją ubezpieczeń na życie, pokrywającą ryzyko umieralności, a reasekuracją inną niż ubezpieczeń na życie, zwłaszcza pokrycia ryzyk objętych ubezpieczeniem i okresu trwania umów reasekuracji ubezpieczeń na życie, margines wypłacalności wymagany dla reasekuracji ubezpieczeń na życie powinien być ustalony zgodnie z przepisami określonymi w niniejszej dyrektywie do obliczenia marginesu wypłacalności wymaganego dla reasekuracji innej niż ubezpieczeń na życie; Państwo Członkowskie pochodzenia powinno jednak mieć możliwość stosowania zasad określonych w dyrektywie 2002/83/WE do ustalania marginesu wypłacalności wymaganego dla działań w ramach reasekuracji ubezpieczeń na życie, które są powiązane z funduszami inwestycyjnymi lub umowami uczestnictwa.*
- (26) W celu uwzględnienia szczególnego charakteru niektórych typów umów reasekuracyjnych lub określonych branż działalności należy przewidzieć możliwość dokonania modyfikacji obliczania wymaganego marginesu wypłacalności; modyfikacji tych powinna dokonać Komisja po konsultacji z Europejskim Komitetem ds. Ubezpieczeń i Emerytur Pracowniczych ustanowionym na mocy decyzji Komisji 2004/9/WE z dnia 5 listopada 2003 r. ⁽¹⁾, korzystając z uprawnień wykonawczych przyznanych jej na mocy Traktatu. Środki powinny zostać przyjęte z wykorzystaniem procedury regulacyjnej określonej w art. 5 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽²⁾.
- (27) Wykaz pozycji kwalifikujących się do stanowienia dostępnego marginesu wypłacalności określonego niniejszą dyrektywą powinien być taki, jak przewidziany w dyrektywach 73/239/EWG i 2002/83/WE.
- (28) Zakłady reasekuracji powinny również posiadać fundusz gwarancyjny w celu zapewnienia, aby miały one należyte środki, gdy zostają utworzone i aby w późniejszym toku działalności margines wypłacalności w żadnym wypadku nie spadł poniżej minimum bezpieczeństwa; jednakże, aby uwzględnić specyfikę zależnych zakładów reasekuracji, należy przewidzieć możliwość ustalenia przez rodzime Państwo Członkowskie minimalnego funduszu gwarancyjnego wymaganego dla zależnych zakładów reasekuracji w niższej wysokości.
- (29) Niektóre przepisy niniejszej dyrektywy określają minimalne normy. Rodzime Państwo Członkowskie powinno mieć prawo do ustanawiania bardziej surowych reguł dla zakładów reasekuracji działających na podstawie zezwolenia wydanego przez własne właściwe władze, w szczególności w odniesieniu do wymagań dotyczących marginesu wypłacalności.
- (30) *Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do działalności w zakresie ograniczonej reasekuracji; dlatego też, dla potrzeb stosowania niniejszej dyrektywy, konieczna jest definicja ograniczonej reasekuracji; ze względu na specjalną naturę tego typu działalności reasekuracyjnej, Państwo Członkowskie pochodzenia powinno mieć opcję ustanowienia specjalnych przepisów rządzących prowadzeniem działalności polegającej na ograniczonej reasekuracji. Przepisy te mogłyby się różnić w określonych punktach od ogólnego reżimu ustanowionego w niniejszej dyrektywie.*
- (31) *Niniejsza dyrektywa powinna ustanowić zasady dotyczące tych spółek specjalnego przeznaczenia, które przejmują ryzyko od zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji. Szczególna natura owych spółek specjalnego przeznaczenia, które nie są zakładami ubezpieczeń lub reasekuracji, wymaga ustanowienia szczególnych przepisów w Państwach Członkowskich. Ponadto, niniejsza dyrektywa powinna przewidywać, że Państwo Członkowskie pochodzenia ustanowi bardziej szczegółowe przepisy, precyzujące okoliczności, w których kwoty zaległe ze spółek specjalnego przeznaczenia mogłyby być wykorzystane jako aktywa na pokrycie rezerw technicznych przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji. Niniejsza dyrektywa powinna również przewidywać, że kwoty podlegające zwrotowi ze spółek specjalnego przeznaczenia mogą zostać uznane za kwoty potrącalne według umów reasekuracji lub retrocesji, w limitach wyznaczonych w niniejszej dyrektywie, pod warunkiem wystąpienia zakładu ubezpieczeń z wnioskiem do właściwego organu i wyrażenia zgody przez ten właściwy organ.*
- (32) Niezbędne jest zapewnienie odpowiednich środków w przypadkach, kiedy sytuacja finansowa zakładu reasekuracji prowadzi do trudności w pokrywaniu zobowiązań ubezpieczeniowych. W szczególnych sytuacjach istnieje również potrzeba upoważnienia właściwych władz do interweniowania na dostatecznie wczesnym etapie, jednak korzystając z takich uprawnień właściwe władze powinny powiadomić zakłady reasekuracji o powodach uzasadniających takie działanie nadzorcze zgodnie z zasadami zdrowej administracji i stosownego procesu. Dopóki istnieje taka sytuacja, właściwe władze nie powinny zaświadczać, że zakład reasekuracji ma dostateczny margines wypłacalności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 3 z 7.1.2004, str.34. Zobacz również dyrektywa Rady 91/675/EWG (Dz.U. L 374 z 31.12.1991, str.32) zmieniona ostatnio dyrektywą 2005/1/WE.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

- (33) Niezbędne jest, aby zastrzec warunek współpracy pomiędzy właściwymi władzami Państw w celu zapewnienia, aby zakład reasekuracji prowadzący działalność na podstawie prawa swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług stosował się do przepisów obowiązujących go w przyjmującym Państwie Członkowskim.
- (34) Należy ustanowić przepis pozwalający na odwoływanie się do sądów w przypadku odmowy udzielenia zezwolenia lub jego wycofania.
- (35) Ważne jest zastrzeżenie, aby zakłady reasekuracji, których główna siedziba znajduje się poza Wspólnotą, i które prowadzą działalność reasekuracyjną na terenie Wspólnoty, nie były **przedmiotem przepisów, które skutkują traktowaniem** w sposób bardziej przychylny niż zakłady reasekuracji, których główna siedziba znajduje się w jednym z Państw Członkowskich.
- (36) W celu uwzględnienia międzynarodowych aspektów reasekuracji, należy uregulować zawieranie umów międzynarodowych z państwem trzecim, mające na celu zdefiniowanie środków nadzoru nad podmiotami reasekuracyjnymi prowadzącymi działalność na terytorium każdej z umawiających się stron.
- (37) Należy ustanowić przepisy wprowadzające elastyczną procedurę umożliwiającą ocenę ostrożnościowej równowagi z państwami trzecimi na zasadzie wspólnotowej, po to aby poprawić liberalizację usług reasekuracyjnych w państwach trzecich, czy to poprzez ustanowienie, czy poprzez transgraniczne świadczenie usług. W tym celu niniejsza dyrektywa przewiduje procedury negocjacyjne z państwami trzecimi.
- (38) Komisja powinna być uprawniona do przyjęcia środków wykonawczych, pod warunkiem że nie zmieniają one zasadniczych elementów niniejszej dyrektywy. Środki wykonawcze powinny umożliwić Wspólnocie uwzględnienie przyszłego rozwoju reasekuracji. Środki konieczne do realizacji niniejszej dyrektywy powinny być przyjęte zgodnie z decyzją 1999/468/WE.
- (39) Powinny zostać przyjęte istniejące wspólnotowe ramy prawne dla ubezpieczenia, aby uwzględnić nowy tryb nadzorczy dla zakładów reasekuracji ustanowiony na mocy niniejszej dyrektywy i aby zapewnić jednolite ramy prawne dla całego sektora ubezpieczeniowego. W szczególności, należy dostosować obecne przepisy, które umożliwiają „pośredni nadzór” nad zakładami reasekuracji przez organy właściwe dla nadzoru zakładów ubezpieczeń bezpośrednich. Ponadto, powinny zostać zniesione aktualne przepisy pozwalające, aby Państwa Członkowskie wymagały zastawienia aktywów na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych zakładu ubezpieczeń, **niezależnie od formy, jaką ten wymóg może przyjąć**, gdy ubezpieczyciel jest reasekurowany przez zakład reasekuracji posiadający zezwolenie na mocy niniejszej dyrektywy lub przez zakład ubezpieczeń. Należy wreszcie zastrzec, aby margines wypłacalności wymagany od zakładów ubezpieczeń prowadzących operacje reasekuracyjne, gdy operacje takie stanowią znaczącą część ich działalności, podlegał zasadom wypłacalności przewidzianym w niniejszej dyrektywie dla zakładów reasekuracji. Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 73/239/EWG, 92/49/EWG oraz 2002/83/WE.
- (40) Należy zmienić dyrektywę 98/78/WE w celu zagwarantowania, aby zakłady reasekuracji w grupie ubezpieczeniowej lub reasekuracyjnej podlegały dodatkowemu nadzorowi w ten sam sposób, co zakłady ubezpieczeń, które są obecnie częścią grupy ubezpieczeniowej.
- (41) **Rada powinna, zgodnie z pkt. 34 międzyinstytucjonalnego porozumienia dotyczącego stanowienia lepszego prawa⁽¹⁾, zachęcać Państwa Członkowskie do sporządzenia, dla ich samych oraz w interesie Wspólnoty, własnych tabel ilustrujących, w możliwym zakresie, powiązania pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami jej transpozycji, oraz podania ich do publicznej wiadomości.**

(¹) Dz.U. C 321, z 31.12.2003 r., str. 1.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

- (42) Ponieważ cel proponowanych działań, a mianowicie ustanowienie ram prawnych podejmowania i prowadzenia działalności reasekuracyjnej, nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez Państwa Członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary lub skutki proponowanych działań możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu. Ponieważ niniejsza dyrektywa określa minimalne normy, Państwa Członkowskie mogą ustanowić bardziej restrykcyjne zasady.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

TYTUŁ I

ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1

Zakres

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady podejmowania i prowadzenia samodzielnej działalności reasekuracyjnej przez zakłady reasekuracji, które prowadzą wyłącznie operacje reasekuracyjne i które mają siedzibę prawną w Państwie Członkowskim lub pragną ją tam założyć.
2. Niniejsza dyrektywa nie stosuje się do:
 - a) zakładów ubezpieczeń, do których stosują się dyrektywy 73/239/EWG i 2002/83/WE;
 - b) działań i organów określonych w **art. 2 i 3** dyrektywy 73/239/EWG,
 - c) działań i organów wymienionych w art. 3 dyrektywy 2002/83/WE,
 - d) działalności reasekuracyjnej prowadzonej **lub w pełni gwarantowanej** przez rząd Państwa Członkowskiego, gdy ze względu na istotny interes publiczny działa on w charakterze reasekuratora ostatniej instancji, **w tym** w okolicznościach, gdy rola ta jest wymagana na skutek sytuacji rynkowej, w której **niewykonalne** jest uzyskanie **odpowiedniej** ochrony komercyjnej.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszej dyrektywy stosują się następujące definicje:
 - a) reasekuracja oznacza działalność polegającą na przyjmowaniu ryzyk cedowanych przez zakład ubezpieczeń, **lub** przez inny zakład reasekuracji. **W przypadku ubezpieczycieli zrzeszonych w towarzystwie Lloyd's reasekuracja oznacza również działalność polegającą na przyjmowaniu przez zakład ubezpieczeń lub reasekuracji inny niż Lloyd's ryzyk cedowanych przez któregokolwiek z członków towarzystwa Lloyd's;**
 - b) **zależny zakład reasekuracji oznacza zakład reasekuracji, którego właścicielem jest przedsiębiorstwo finansowe nie będące zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji, albo grupa zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji, do których ma zastosowanie dyrektywa 98/78/WE, lub przedsiębiorstwo niefinansowe, którego celem jest zapewnienie pokrycia reasekuracyjnego wyłącznie ryzyka przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw, które są jego właścicielem, albo zakładu lub zakładów, do których grupy należy zależny zakład reasekuracji;**
 - c) zakład reasekuracji oznacza zakład, który otrzymał oficjalne zezwolenie zgodnie z art. 3;

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

- d) oddział oznacza przedstawicielstwo lub oddział zakładu reasekuracji;
- e) siedziba oznacza główną siedzibę, oddział zakładu reasekuracji, z uwzględnieniem lit. d);
- f) rodzime Państwo Członkowskie oznacza Państwo Członkowskie, w którym znajduje się główna siedziba zakładu reasekuracji;
- g) Państwo Członkowskie oddziału oznacza Państwo Członkowskie, w którym znajduje się oddział przedsiębiorstwa reasekuracyjnego;
- h) przyjmujące Państwo Członkowskie oznacza Państwo Członkowskie, w którym zakład reasekuracji ma oddział lub świadczy usługi;
- i) kontrola oznacza związek między jednostką dominującą a jednostką zależną zgodnie z definicją zawartą w art. 1 dyrektywy 83/349/EWG ⁽¹⁾ lub podobny związek między jakąkolwiek osobą fizyczną lub prawną a zakładem;
- j) znaczny pakiet akcji oznacza każdy posiadany bezpośrednio lub pośrednio pakiet akcji lub udział w zakładzie stanowiący 10 % lub więcej kapitału lub dający prawo do 10 % lub więcej głosu lub taki, który umożliwia wywieranie znacznego wpływu na zarządzanie tym zakładem;
- k) jednostka dominująca oznacza jednostkę dominującą w rozumieniu definicji zawartej w art. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG;
- l) jednostka zależna oznacza jednostkę zależną w rozumieniu definicji zawartej art. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG;
- m) właściwe władze oznaczają organy krajowe upoważnione na mocy ustawy lub rozporządzenia do nadzorowania zakładów reasekuracji;
- n) bliskie powiązania oznaczają sytuację, w której dwie lub więcej osób fizycznych lub prawnych jest powiązanych ze sobą przez:
 - i) udział kapitałowy, który oznacza własność bezpośrednią lub za pomocą kontroli co najmniej 20 % praw głosu lub kapitału przedsiębiorstwa, lub
 - ii) kontrolę, we wszystkich przypadkach określonych w art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG, lub podobne powiązanie między dowolną osobą fizyczną lub prawną a przedsiębiorstwem;
- o) **przedsiębiorstwo finansowe oznacza jedną z poniższych jednostek:**
 - i) **instytucję kredytową, instytucję finansową lub przedsiębiorstwo pomocniczych usług bankowych w rozumieniu art. 1 ust. 5 i 23 dyrektywy 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 20 marca 2000r. odnosząca się do podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe** ⁽²⁾
 - ii) **zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji lub ubezpieczeniową grupę kapitałową w rozumieniu art. 1 lit. i) dyrektywy 98/78/WE;**
 - iii) **przedsiębiorstwo inwestycyjne lub instytucję finansową w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych** ⁽³⁾,
 - iv) **finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej w rozumieniu art. 2 ust. 15 dyrektywy 2002/87/WE;**

⁽¹⁾ Siódma dyrektywa Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r. wydana na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych (Dz.U. L 193 z 18.7.1983, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/51/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 178, 17.7.2003, str.16).

⁽²⁾ Dz.U. L 126 z 26.5.2000, str.1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

⁽³⁾ Dz.U. L 145 z 30.4.2004, str.1.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

- p) *spółka celowa oznacza przedsiębiorstwo, mające osobowość prawną lub nie, nie będące istniejącym zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji, które przejmuje ryzyka od zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji oraz w pełni finansuje ekspozycję z tytułu takich ryzyk z wpływów z emisji dłużnej albo innego mechanizmu finansowania, gdzie prawa spłaty dostawców takiego długu lub innych mechanizmów finansowania są podporządkowane zobowiązaniom reasekuracyjnym tej spółki.*
- q) *reasekuracja ograniczona oznacza reasekurację, w której maksymalny, pośredni potencjał szkodo-wości, wyrażony jako maksymalne przenoszone ryzyko ekonomiczne wynikające zarówno ze znaczącego ryzyka ubezpieczeniowego jak i ryzyka czasowego transferu, przewyższa wysokość składki w okresie obowiązywania umowy o kwotę ograniczoną, ale znaczącą, oraz ma przynajmniej jedną z następujących dwóch cech:*
- i) *wyraźny i znaczący aspekt wartości czasowej pieniądza,*
 - ii) *postanowienia umowne zmierzające do wyrównania bilansu doświadczenia gospodarczego stron w czasie w celu osiągnięcia docelowego transferu ryzyka.*

2. Dla celów ust. 1 lit. a) *pokrycie przez zakład ubezpieczeń instytucji pracowniczych programów emerytalnych mieszczących się z zakresie dyrektywy 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami⁽¹⁾, gdy prawo rodzimego Państwa Członkowskiego takiej instytucji na to pozwala, jest również uważane za działalność mieszczącą się w zakresie niniejszej dyrektywy.*

Do celów ust. 1 lit. d) *jakakolwiek trwała obecność zakładu reasekuracji na terytorium Państwa Członkowskiego traktowana jest w taki sam sposób, jak przedstawicielstwo lub oddział, nawet jeżeli obecność taka nie przybiera formy przedstawicielstwa lub oddziału, ale składa się zaledwie z biura zarządzanego przez pracowników własnych zakładu lub niezależną osobę ze stałym upoważnieniem do działania na rzecz zakładu, tak jak miałyby to miejsce w przypadku przedstawicielstwa.*

Do celów ust. 1 lit. j), w kontekście **art. 12 i art. 19-23** oraz innych wielkości pakietów akcji określonych w **art. 19-23**, uwzględnione są prawa głosu określone w art. 92 dyrektywy 2001/34/WE⁽²⁾.

Do celów ust. 1 lit. l) *każda jednostka zależna zakładu zależnego jest również uważana za jednostkę zależną przedsiębiorstwa, będącego ostateczną jednostką dominującą tych przedsiębiorstw;*

Dla celów ust. 1 lit. n) *wszelkie jednostki zależne danej jednostki zależnej są również uważane za jednostki zależne jednostki dominującej stojącej na czele tych przedsiębiorstw.*

Dla celów ust. 1 lit. n) *sytuację, w której dwie lub więcej osób fizycznych lub prawnych jest trwale związanych z jedną i tą samą osobą za pomocą kontroli, również uważa się za bliskie powiązanie tych osób.*

3. W przypadku gdy niniejsza dyrektywa odnosi się do EUR, za równowartość w walucie krajowej według kursu obowiązującego od dnia 31 grudnia danego roku przyjmuje się wartość ustaloną na ostatni dzień miesiąca października tegoż roku, w którym równowartości euro podane były we wszystkich walutach Wspólnoty.

⁽¹⁾ Dz.U. L 235 z 23.9.2003, str.10.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie dopuszczenia papierów wartościowych do publicznych notowań giełdowych oraz zakresu informacji dotyczących papierów wartościowych podlegających obowiązkowi publikacji (Dz.U. L 184 z 6.7.2001, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

TYTUŁ II

PODEJMOWANIE DZIAŁALNOŚCI REASEKURACYJNEJ ZEZWOLENIE DLA ZAKŁADU REASEKURACJI

Artykuł 3

Zasada zezwolenia

Podejmowanie działalności reasekuracyjnej wymaga uprzedniego uzyskania urzędowego zezwolenia.

O zezwolenie występuje do właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego:

- a) każdy zakład reasekuracji, który ustanawia swoją główną siedzibę na terytorium tego państwa;
- b) każdy zakład reasekuracji, który po uzyskaniu zezwolenia, rozszerza swoją działalność na operacje reasekuracyjne inne, niż te, na które uzyskał zezwolenie.

Artykuł 4

Zakres zezwolenia

1. Zezwolenie na prowadzenie działalności wydane zgodnie z art. 3 jest ważne w całej Wspólnocie. Umożliwia ono zakładowi reasekuracji prowadzenie tam działalności w ramach prawa przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług.

2. Zezwolenia udziela się dla operacji reasekuracyjnych ubezpieczeń innych niż na życie, operacji reasekuracyjnych ubezpieczeń na życie, lub wszystkich rodzajów operacji reasekuracyjnych, zgodnie z wnioskiem złożonym przez występującego o zezwolenie.

Będzie ono rozpatrywane na podstawie planu operacji przedłożonego stosownie do art. 6 lit. b) i art. 11 oraz wypełnienia warunków określonych dla zezwolenia przez Państwo Członkowskie, w którym dany zakład reasekuracji ubiega się o zezwolenie.

Artykuł 5

Forma zakładu reasekuracji

1. Rodzime Państwo Członkowskie wymaga, aby każdy zakład reasekuracji, który ubiega się o zezwolenie, przyjął jedną z form przedstawionych w załączniku I.

Zakład reasekuracji może również przyjąć formę spółki europejskiej (SE), jak określono w *rozporządzeniu (WE) nr 2157/2001* ⁽¹⁾.

2. Państwa Członkowskie mogą tworzyć, we właściwych przypadkach, zakłady w dowolnej formie dopuszczonej przez przepisy prawa publicznego, pod warunkiem że przedmiotem działalności tych instytucji są operacje reasekuracyjne prowadzone w warunkach równoważnych warunkom działalności zakładów ustanowionych na mocy prawa prywatnego.

Artykuł 6

Warunki

Rodzime Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu reasekuracji, który ubiega się o zezwolenie na prowadzenie działalności:

- a) ograniczenia swoich celów do działalności reasekuracyjnej i powiązanych operacji; wymóg ten może obejmować funkcję i działalność spółki holdingowej odnośnie do działań sektora finansowego w rozumieniu art. 2 ust. 8 dyrektywy 2002/87/WE;
- b) przedłożenia planu działalności zgodnie z art. 11;

⁽¹⁾ *Rozporządzenie Rady (WE) nr 2157/2001 z dnia 8 października 2001 r. w sprawie statutu spółki europejskiej (SE)* (Dz.U. L 294 z 10.11.2001, str. 1). *Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 885/2004* (Dz.U. L 168 z 1.5.2004, str.1).

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

- c) posiadania minimalnego funduszu gwarancyjnego przewidzianego w art. 40 ust. 2;
- d) sprawnego zarządzania przez osoby cieszące się nieposzlakowaną opinią i mające właściwe kwalifikacje lub doświadczenie zawodowe.

Artykuł 7

Bliskie powiązania

1. W przypadku bliskich powiązań między zakładem reasekuracji i inną osobą fizyczną lub prawną właściwe władze udzielają zezwolenia tylko wówczas, gdy te powiązania nie stanowią przeszkody w skutecznym wykonywaniu ich funkcji nadzoru.
2. Właściwe władze odmawiają również udzielenia zezwolenia, jeżeli skuteczne wykonywanie funkcji nadzoru nie jest możliwe z powodu przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych państwa trzeciego mających zastosowanie do jednej lub więcej osób fizycznych lub prawnych, z którymi zakład reasekuracji posiada bliskie powiązania, bądź też z powodu trudności w stosowaniu takich przepisów.
3. Właściwe władze wymagają od zakładów reasekuracji dostarczania im informacji potrzebnych do stałego monitorowania zgodności z warunkami określonymi w art. 1.

Artykuł 8

Główna siedziba zakładu reasekuracji

Państwa Członkowskie wymagają, aby główne siedziby zakładów reasekuracji znajdowały się w tym samym Państwie Członkowskim, co ich siedziby statutowe.

Artykuł 9

Warunki polis i taryfy składek

1. Niniejsza dyrektywa nie stanowi dla Państw Członkowskich przeszkody w utrzymaniu w mocy lub przyjęciu przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, wymagających zatwierdzenia aktu założycielskiego i umowy spółki oraz podania do wiadomości wszystkich innych dokumentów koniecznych do normalnego sprawowania nadzoru.
2. Państwa Członkowskie nie mogą jednakże przyjmować przepisów wymagających uprzedniej zgody lub systematycznego zgłaszania ogólnych i szczegółowych warunków polis, taryf składek oraz formularzy i innych drukowanych dokumentów, które zakład zamierza stosować w swoich kontaktach z zakładami dokonującymi cesji lub retrocesji.

Artykuł 10

Wymagania gospodarcze rynku

Państwa Członkowskie nie mogą wymagać, aby jakikolwiek wniosek o zezwolenie na prowadzenie działalności był rozpatrywany w świetle gospodarczych wymagań rynku.

Artykuł 11

Program działalności

1. Program działalności określony w art. 6 lit. b) zawiera dane szczegółowe lub dowody dotyczące:
 - a) rodzaju ryzyk, które zakład reasekuracji zamierza ubezpieczać;

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

- b) rodzajów umów reasekuracyjnych, które zakład reasekuracji zamierza zawierać z przedsiębiorstwami cedującymi;
 - c) podstawowych wytycznych dotyczących retrocesji;
 - d) pozycji składających się na minimalny fundusz gwarancyjny;
 - e) szacunków odnoszących się do kosztów ustanowienia służb administracyjnych oraz struktury organizacyjnej zabezpieczającej działalność, oraz środków finansowych na pokrycie tych kosztów.
2. Oprócz wymogów określonych w ust. 1, plan działalności na pierwsze trzy lata obrachunkowe zawiera:
- a) szacunek kosztów administracyjnych niebędących kosztami jej ustanowienia, w szczególności ogólnych kosztów bieżących i prowizji;
 - b) szacunek zbioru składek lub wkładów i wielkości odszkodowań;
 - c) prognozę bilansu;
 - d) szacunki dotyczące środków finansowych przeznaczonych na pokrycie zobowiązań ubezpieczeniowych oraz marginesu wypłacalności.

Artykuł 12

Akcjonariusze i wspólnicy posiadający znaczne pakiety akcji

Właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego nie udzielają zakładowi reasekuracji zezwolenia na podjęcie działalności reasekuracyjnej, dopóki nie zostaną poinformowane o tożsamości akcjonariuszy lub udziałowców, pośrednich lub bezpośrednich, będących osobami fizycznymi lub prawnymi, które posiadają znaczne pakiety akcji w tym zakładzie, oraz o wysokości tych pakietów.

Te same władze odmawiają udzielenia zezwolenia, jeżeli, uwzględniając potrzebę zapewnienia prawidłowego i rozsądnego kierowania zakładem reasekuracji, nie uznają kwalifikacji akcjonariuszy lub udziałowców za odpowiednie.

Artykuł 13

Odmowa udzielenia zezwolenia

Każdej decyzji odmawiającej udzielenia zezwolenia na prowadzenie działalności towarzyszy dokładne uzasadnienie i informuje się o niej przedmiotowy zakład.

Każde Państwo Członkowskie zapewni prawo odwołania się do sądu, zgodnie z art. 53, w przypadku wydania decyzji odmownej.

Taki przepis dotyczy również przypadków, kiedy właściwe władze nie rozpatrzą wniosku o udzielenie zezwolenia w terminie sześciu miesięcy od daty jego otrzymania.

Artykuł 14

Wcześniejse konsultacje z właściwymi władzami innych Państw Członkowskich

1. Właściwe władze innego Państwa Członkowskiego są konsultowane przed udzieleniem zezwolenia zakładowi reasekuracji, który jest:

- a) jednostką zależną zakładu reasekuracji posiadającego zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub
- b) jednostką zależną jednostki dominującej nad zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającym zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub
- c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje zakład reasekuracji posiadający zezwolenie w innym Państwie Członkowskim.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

2. Właściwy organ zaangażowanego Państwa Członkowskiego, odpowiedzialny za nadzór nad instytucjami kredytowymi lub przedsiębiorstwami inwestycyjnymi jest konsultowany przed udzieleniem zezwolenia zakładowi reasekuracji, który jest:

- a) jednostką zależną instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego, posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub
- b) jednostką zależną jednostki dominującej nad instytucją kredytową lub przedsiębiorstwem inwestycyjnym posiadającymi zezwolenie we Wspólnocie; lub
- c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje instytucję kredytową lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie we Wspólnocie.

3. Odpowiednie właściwe władze określone w ust. 1 i 2 konsultują się wzajemnie, w szczególności podczas dokonywania oceny stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu uczestniczących w zarządzaniu innym podmiotem należącym do tej samej grupy. Przekazują sobie wzajemnie wszelkie informacje odnoszące się do stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu, istotne dla innych właściwych władz uczestniczących w udzielaniu zezwoleń, a także prowadzeniu oceny zgodności z warunkami działalności.

TYTUŁ III

WARUNKI RZĄDZĄCE DZIAŁALNOŚCIĄ REASEKURACYJNĄ

ROZDZIAŁ I

Zasady i metody nadzoru finansowego

Sekcja 1

Właściwe władze i zasady ogólne

Artykuł 15

Właściwe władze i przedmiot nadzoru

1. Nadzór finansowy nad zakładem reasekuracji, obejmujący działalność, którą zakład prowadzi przez swoje oddziały lub w ramach swobody świadczenia usług, stanowi wyłączną odpowiedzialność rodzimego Państwa Członkowskiego.

Jeżeli właściwe władze przyjmującego Państwa Członkowskiego mają podstawy uważać, że działalność zakładu reasekuracji może naruszyć jego prawidłową kondycję finansową, powiadamiają o tym właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego zakładu. Te ostatnie ustalają, czy zakład postępuje zgodnie z zasadami nadzoru ostrożnościowego ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

2. Nadzór finansowy prowadzony na mocy ust. 1 musi obejmować sprawdzenie, w odniesieniu do całej działalności zakładu, jego stopnia wypłacalności, tworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i aktywów przeznaczonych na ich pokrycie, zgodnie z ustanowionymi zasadami lub praktyką stosowaną w rodzimym Państwie Członkowskim w oparciu o przepisy przyjęte na poziomie wspólnotowym.

3. Rodzime Państwo Członkowskie zakładu reasekuracji nie może odrzucić umowy retrocesji zawartej przez zakład reasekuracji z innym zakładem reasekuracji posiadającym zezwolenie wydane na mocy niniejszej dyrektywy lub z zakładem ubezpieczeń posiadającym zezwolenie wydane na mocy dyrektyw 73/239/EWG lub 2002/83/WE z przyczyn bezpośrednio związanych z kondycją finansową tego zakładu reasekuracji lub ubezpieczeń.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

4. Właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego muszą wymagać, aby każdy zakład reasekuracji dysponował prawidłowymi procedurami administracyjnymi i księgowymi oraz odpowiednimi mechanizmami kontroli wewnętrznej.

Artykuł 16

Nadzór nad oddziałami utworzonymi w innym Państwie Członkowskim

Państwo Członkowskie oddziału zapewnia, że w przypadku gdy zakład reasekuracji posiadający zezwolenie na prowadzenie działalności udzielone w innym Państwie Członkowskim, prowadzi działalność ubezpieczeniową za pośrednictwem oddziału, właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego mogą, po uprzednim powiadomieniu właściwych władz Państwa Członkowskiego oddziału, dokonać we własnym zakresie lub za pośrednictwem osób, które wyznaczą na miejscu do tego celu weryfikacji informacji koniecznych do sprawowania nadzoru finansowego nad zakładem. Władze Państwa Członkowskiego oddziału mogą uczestniczyć w tej kontroli.

Artykuł 17

Rachunkowość, informacje ostrożnościowe i statystyczne: kompetencje nadzorcze

1. Każde Państwo Członkowskie wymaga od wszystkich zakładów reasekuracji, których główna siedziba mieści się na jego terytorium, przedstawiania rocznego sprawozdania finansowego, obejmującego wszystkie rodzaje działalności oraz ich sytuacji finansowej oraz wypłacalności.
2. Państwa Członkowskie wymagają od zakładów reasekuracji, których główne siedziby mieszczą się na ich terytorium, okresowego przedstawiania sprawozdań, wraz z dokumentami statystycznymi koniecznymi do celów nadzoru. Właściwe władze wymieniają między sobą dokumenty i informacje przydatne do celów nadzoru.
3. Każde Państwo Członkowskie podejmuje wszelkie konieczne środki w celu zapewnienia właściwym władzom uprawnień i środków niezbędnych do sprawowania nadzoru nad działalnością zakładów reasekuracji mających główne siedziby na ich terytorium, w tym działalności prowadzonej poza tym terytorium,

W szczególności właściwe władze muszą mieć uprawnienia do:

- a) przeprowadzania szczegółowych badań dotyczących sytuacji zakładu reasekuracji oraz całej jego działalności, między innymi przez zbieranie informacji lub wymaganie złożenia dokumentów dotyczących jego działalności reasekuracyjnej i retrocesyjnej oraz przez prowadzenie kontroli na miejscu, w lokalu zakładu;
- b) podejmowania wszelkich właściwych i koniecznych środków wobec zakładu reasekuracji, członków jego zarządu lub kierownictwa, bądź wobec osób sprawujących kontrolę nad zakładem, aby zapewnić utrzymanie zgodności działalności reasekuracyjnej zakładu z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi, które muszą być przestrzegane przez zakład reasekuracji w każdym Państwie Członkowskim;
- c) zagwarantowania stosowania tych środków, w razie konieczności w drodze przymusu oraz, gdy jest to właściwe, na drodze sądowej.

Państwa Członkowskie mogą także wprowadzić możliwość uzyskiwania przez właściwe władze wszelkich informacji dotyczących umów, które są zawierane przez pośredników.

Artykuł 18

Przeniesienie portfela

Na mocy warunków przewidzianych przez prawo krajowe, każde Państwo Członkowskie udziela zakładom reasekuracji, których główne siedziby mieszczą się na jego terytorium, zezwolenia na przeniesienie części lub całości portfela umów ubezpieczeń zawartych w ramach prawa przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług, na rzecz zakładu przejmującego, mającego siedzibę we Wspólnocie, w przypadku gdy właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego zakładu przejmującego potwierdzą, że ten ostatni, po uwzględnieniu przejętego portfela, posiada konieczny margines wypłacalności, o którym mowa w rozdziale 3.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

*Sekcja 2***Znaczne pakiety akcji***Artykuł 19***Przejęcia**

Państwa Członkowskie wymagają od każdej osoby fizycznej lub prawnej zamierzającej posiadać, pośrednio lub bezpośrednio, znaczny pakiet akcji w zakładzie reasekuracji, powiadomienia o tym w pierwszej kolejności właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego, ze wskazaniem wielkości udziałów, które zamierza objąć. Ponadto, osoba taka powiadamia właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego w przypadku zamiaru zwiększenia swojego znacznego pakietu akcji w stopniu powodującym, że posiadany przez nią pakiet pod względem liczby głosów lub wysokości kapitału wyniesie lub przekroczy 20 %, 33 % lub 50 % lub powoduje, że zakład reasekuracji staje się jego oddziałem.

Właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego mają najwyżej trzy miesiące, licząc od daty zawiadomienia przewidzianego w akapicie pierwszym, aby sprzeciwić się takiemu planowi, jeżeli, mając na uwadze konieczność zapewnienia prawidłowego i rozsądnego zarządzania danym zakładem reasekuracji, nie uznają za odpowiednie kwalifikacji osoby określonej w akapicie pierwszym. W przypadku gdy władze te nie są przeciwnie przedmiotowemu planowi, mogą ustalić maksymalny termin jego wykonania.

*Artykuł 20***Nabycia przez przedsiębiorstwa finansowe**

Jeżeli nabywcą pakietu akcji, określonego w art. 19 jest zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, instytucja kredytowa lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie w innym Państwie Członkowskim, lub jednostka dominująca takiego podmiotu, lub osoba fizyczna lub prawna kontrolująca taki podmiot, oraz jeżeli w wyniku takiego nabycia przedsiębiorstwo, w którym nabywca zamierzający posiadać pakiet akcji, stałoby się jednostką zależną lub podlegającą kontroli nabywcy, ocena nabycia musi podlegać uprzednim konsultacjom, o których mowa w art. 14.

*Artykuł 21***Zbycie pakietów akcji**

Państwa Członkowskie wymagają od każdej osoby fizycznej lub prawnej zamierzającej zbyć, pośrednio lub bezpośrednio, znaczny pakiet akcji w zakładzie reasekuracji, powiadomienia o tym w pierwszej kolejności właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego, ze wskazaniem wielkości udziałów, które zamierza zbyć.

Osoba ta musi również powiadomić właściwe władze w przypadku zamiaru zmniejszenia swojego znacznego pakietu akcji w stopniu powodującym, że posiadany przez nią pakiet pod względem liczby głosów lub wysokości kapitału spada poniżej 20 %, 33 % lub 50 %, lub powoduje, że zakład reasekuracji przestaje być jego oddziałem.

*Artykuł 22***Informacje przekazywane właściwym władzom przez zakład reasekuracji**

Po przyjęciu do wiadomości informacji o każdym nabyciu lub zbyciu pakietów akcji, wskutek których wielkość posiadanych pakietów przekracza lub spada poniżej progów określonych w art. 19 i 21, zakłady reasekuracji powiadamiają o tym właściwe władze swojego rodzimego Państwa Członkowskiego.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

Przynajmniej raz w roku zakłady reasekuracji przekazują również właściwym władzom informacje dotyczące nazwisk akcjonariuszy i udziałowców posiadających znaczne pakiety akcji oraz wielkość tych pakietów, które uzyskane zostały, na przykład, na podstawie informacji otrzymanych podczas walnego zgromadzenia akcjonariuszy lub udziałowców lub w wyniku zastosowania się do przepisów dotyczących spółek giełdowych.

Artykuł 23

Znaczne pakiety akcji: Kompetencje właściwych władz

W przypadku gdy wpływ wywierany przez osoby określone w art. 19, stanowi przeszkodę w rozsądnym i rozsądnym zarządzaniu zakładem reasekuracji, Państwa Członkowskie wymagają od właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego podjęcia odpowiednich środków w celu zakończenia takiego stanu. Środki te mogą polegać na przykład na nakazach, karach nałożonych na członków zarządu i kierownictwa, lub zawieszeniu korzystania z praw głosu wynikających z liczby posiadanych akcji przysługujących akcjonariuszom lub udziałowcom.

Podobne środki stosują się do osób fizycznych lub prawnych, które nie dopełnią obowiązku wcześniejszego przekazania informacji na mocy art. 19. Jeżeli pomimo sprzeciwu właściwych władz dochodzi do nabycia pakietu akcji, Państwa Członkowskie, niezależnie od zastosowania innych sankcji, dopuszczają zawieszenie odpowiadających praw głosu lub unieważnienie głosów oddanych, bądź też dopuszczają możliwość ich unieważnienia.

Sekcja 3

Tajemnica zawodowa i wymiana informacji

Artykuł 24

Zobowiązanie

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że wszystkie osoby zatrudnione obecnie lub w przeszłości przez właściwe władze, jak również biegli rewidenci i biegli działający w imieniu właściwych władz są zobowiązani do zachowania tajemnicy zawodowej.

W związku z powyższym zobowiązaniem żadnych poufnych informacji, które mogą oni uzyskać podczas wykonywania swoich obowiązków, nie można ujawnić żadnej osobie lub władzy, z wyjątkiem informacji o charakterze zestawień lub podsumowań, uniemożliwiających rozpoznanie pojedynczego zakładu reasekuracji, bez uszczerbku dla przypadków podlegających prawu karnemu.

2. Jednakże w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu reasekuracji bądź przymusowego postawienia go w stan likwidacji, poufne informacje, które nie dotyczą osób trzecich uczestniczących w próbie ratowania tego zakładu, mogą zostać ujawnione podczas prowadzenia postępowania cywilnego lub handlowego.

Artykuł 25

Wymiana informacji pomiędzy właściwymi władzami Państw Członkowskich

Artykuł 24 nie stanowi dla właściwych władz różnych Państw Członkowskich przeszkody w wymianie informacji, zgodnie z przepisami dyrektyw dotyczących zakładów reasekuracji. Informacje te podlegają warunkom tajemnicy zawodowej ustanowionym w art. 24.

Artykuł 26

Porozumienia o współpracy z państwami trzecimi

Państwa Członkowskie mogą zawierać umowy o współpracy umożliwiające wymianę informacji z właściwymi władzami państw trzecich lub z innymi władzami bądź organami państw trzecich w rozumieniu art. 28 ust. 1 i 2, jedynie wówczas, gdy ujawniane informacje objęte są gwarancjami tajemnicy zawodowej co najmniej równoważnymi określonym w niniejszej sekcji. Taka wymiana informacji musi służyć wykonywaniu zadań nadzoru przez wspomniane władze lub organy.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

Informacja, która pochodzi z innego Państwa Członkowskiego, nie może być ujawniona bez wyraźnej zgody właściwych władz, które ją ujawniły, a gdzie stosowne, może to nastąpić jedynie dla celów, na które te władze wyraziły zgodę.

Artykuł 27

Wykorzystanie informacji poufnych

Właściwe władze, które otrzymały poufne informacje, zgodnie z art. 24 lub 25, mogą je wykorzystywać tylko w trakcie pełnienia swoich obowiązków:

- a) w celu ustalenia, czy zostały wypełnione zasady regulujące podejmowanie działalności reasekuracyjnej oraz stwarzania udogodnień w zakresie monitorowania i prowadzenia takiej działalności, szczególnie w przypadku gdy dotyczy to monitorowania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, marginesu wypłacalności, procedur administracyjnych i księgowych oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej,
- b) w celu nałożenia sankcji,
- c) w postępowaniu administracyjnym odwoławczym, dotyczącym decyzji wydanych przez właściwe władze, lub
- d) w postępowaniu sądowym wszczętym na podstawie art. 53 lub na podstawie szczególnych przepisów przewidzianych w niniejszej dyrektywie i innych w dyrektywach przyjętych w zakresie zakładów ubezpieczeń i reasekuracji.

Artykuł 28

Wymiana informacji z innymi władzami

1. Artykuły 24 i 27 nie wykluczają wymiany informacji w ramach jednego Państwa Członkowskiego w przypadku, gdy w ramach tego samego Państwa Członkowskiego działają dwie lub więcej właściwe władze lub między Państwami Członkowskimi, lub między właściwymi władzami i:

- a) władzami odpowiedzialnymi za urzędowy nadzór nad instytucjami kredytowymi lub innymi organizacjami finansowymi oraz władzami odpowiedzialnymi za nadzór nad rynkami finansowymi,
- b) organami uczestniczącymi w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym zakładów ubezpieczeń i reasekuracji oraz w innych podobnych postępowaniach, oraz
- c) osobami odpowiedzialnymi za przeprowadzenie ustawowego badania sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji i innych instytucji finansowych,

w ramach wykonywania funkcji nadzorczych lub ujawniania informacji władzom, prowadzącym przymusowe postępowanie likwidacyjne lub zarządzającym funduszami gwarancyjnymi, koniecznych do wykonywania ich obowiązków. Informacje otrzymane przez te władze, instytucje i osoby podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej ustanowionemu w art. 24.

2. W drodze odstępstwa od art. 24-27, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wymianę informacji między właściwymi władzami i:

- a) władzami odpowiedzialnymi za nadzorowanie organów zaangażowanych w likwidację i upadłość zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji oraz w inne podobne postępowania, lub

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

- b) władzami odpowiedzialnymi za nadzorowanie osób zobowiązanych do wykonywania ustawowych kontroli sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji, instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych i innych instytucji finansowych, lub
- c) niezależnymi aktuariuszami zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji prowadzącymi prawny nadzór nad tymi zakładami oraz organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie tych aktuariuszy.

Państwa Członkowskie, które korzystają z możliwości przewidzianej w akapicie pierwszym, wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

- a) wymiana informacji ma na celu nadzorowanie lub wykonywanie prawnego nadzoru wskazanego w akapicie pierwszym;
- b) informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej określonym w art. 24;
- c) w przypadku gdy informacja pochodzi z innego Państwa Członkowskiego, nie może być ujawniona bez wyraźnej zgody właściwych władz, które ją ujawniły, a gdzie stosowne, może być ujawniona jedynie do celów, na które te władze wyraziły zgodę.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji oraz pozostałym Państwom Członkowskim nazwiska lub nazwy władz, osób i organów, które mogą otrzymywać informacje zgodnie z niniejszym ustępem.

3. W drodze odstępstwa od art. 24-27, Państwa Członkowskie mogą zezwolić, w celu wzmocnienia stabilności, w tym integralności, systemu finansowego, na wymianę informacji między właściwymi władzami i organami lub organami odpowiedzialnymi z mocy prawa za wykrywanie i dochodzenie naruszeń prawa spółek.

Państwa Członkowskie, które korzystają z możliwości przewidzianej w akapicie pierwszym, wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

- a) informacja ta ma na celu wykonywanie zadań wskazanych w akapicie pierwszym,
- b) informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej określonym w art. 24;
- c) w przypadku gdy informacja pochodzi z innego Państwa Członkowskiego, nie może być ujawniona bez wyraźnej zgody właściwych władz, które ją ujawniły, a gdzie stosowne, jedynie do celów, na które te władze wyraziły zgodę.

W przypadku gdy w Państwie Członkowskim władze lub organy określone w akapicie pierwszym wykonują swoje zadania dotyczące wykrywania lub dochodzenia z pomocą, uwzględniając ich szczególne kompetencje, osób do tego celu wyznaczonych, niezatrudnionych w sektorze publicznym, możliwość wymiany informacji przewidziana w akapicie pierwszym może zostać rozszerzona na takie osoby na warunkach określonych w akapicie drugim.

W celu wykonania przepisów ostatniego tiret akapitu drugiego, władze lub organy określone w akapicie pierwszym przedstawiają właściwym władzom, które ujawniły dane informacje, nazwiska i dokładny zakres obowiązków osób, którym informacje te mają być przesłane.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji oraz pozostałym Państwom Członkowskim nazwy władz lub organów, które mogą otrzymywać informacje zgodnie z niniejszym ustępem.

Artykuł 29

Przekazywanie informacji bankom centralnym i władzom monetarnym

Postanowienia niniejszej sekcji nie stanowią przeszkody dla właściwych władz w przekazywaniu bankom centralnym i innym podobnym organom pełniącym rolę władz monetarnych, oraz jeśli to właściwe, innym władzom publicznym odpowiedzialnym za nadzór nad systemem płatności, informacji przeznaczonych do wykonywania ich zadań. Postanowienia te nie stanowią również przeszkody dla takich organów lub instytucji w przekazywaniu właściwym władzom takich informacji, jakich mogą one potrzebować do celów art. 27.

Informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej określonym w niniejszej sekcji.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

Artykuł 30

Ujawnianie informacji administracji rządowej odpowiedzialnej za prawodawstwo w dziedzinie finansów

W drodze odstępstwa od art. 24 i 27, Państwa Członkowskie mogą, zgodnie z przepisami prawa, zezwolić na ujawnienie niektórych informacji innym departamentom centralnej administracji rządowej odpowiedzialnym za ustawodawstwo w sprawie nadzoru nad instytucjami kredytowymi, instytucjami finansowymi, przedsiębiorstwami świadczącymi usługi inwestycyjne i nad zakładami ubezpieczeń lub reasekuracji oraz inspektorom działającym w imieniu tych departamentów.

Jednakże takie ujawnienia informacji mogą mieć miejsce jedynie, gdy jest to niezbędne z powodu nadzoru ostrożnościowego.

Jednakże Państwa Członkowskie zapewniają, że informacje otrzymane zgodnie z art. 25 i 28 ust. 1 oraz informacje uzyskane w drodze kontroli na miejscu określonej w art. 16 nie mogą nigdy zostać ujawnione w przypadkach określonych w niniejszym artykule, o ile nie wyrażą na to wyraźnej zgody właściwe władze, które te informacje ujawniły, lub właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym została przeprowadzona kontrola na miejscu.

Sekcja 4

Obowiązki biegłych rewidentów

Artykuł 31

Obowiązki biegłych rewidentów

1. Państwa Członkowskie zapewnią przynajmniej, aby każda osoba zatwierdzona na podstawie *dyrektywy 84/253/EWG* ⁽¹⁾, a wykonująca w zakładzie reasekuracji zadanie opisane w art. 51 *dyrektywy 78/660/EWG* ⁽²⁾, art. 37 *dyrektywy 83/349/EWG* lub art. 31 *dyrektywy 85/611/EWG* ⁽³⁾, lub jakiegokolwiek inne zadanie przewidziane ustawą, ma obowiązek bezzwłocznego zgłaszania właściwym władzom wszelkich faktów lub decyzji dotyczących tego zakładu, o których zdobędzie informacje w trakcie wykonywania swoich zadań, a które mogą:

- a) stanowić istotne naruszenie przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, które ustanawiają warunki udzielania zezwolenia zakładom ubezpieczeń lub reasekuracji lub regulują prowadzenie działalności zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji, lub
- b) mieć negatywny wpływ na ciągłość działania zakładu reasekuracji, lub
- c) spowodować odmowę zatwierdzenia sprawozdań finansowych lub wydanie opinii z zastrzeżeniem.

Osoba ta jest również zobowiązana do powiadomienia o jakichkolwiek faktach i decyzjach, o których dowiaduje się w trakcie wykonywania swoich zadań, zgodnie z opisem w pierwszym akapicie, w zakładzie posiadającym bliskie powiązania wynikające ze stosunku kontroli z zakładem reasekuracji, w którym osoba ta wykonuje wyżej wspomniane zadania.

2. Ujawnienie właściwym władzom wszelkich faktów lub decyzji określonych w ust. 1 przez osoby zatwierdzone na podstawie *dyrektywy 84/253/EWG*, nie stanowi naruszenia jakichkolwiek ograniczeń dotyczących ujawniania informacji określonych w umowie lub w jakimkolwiek przepisie ustawowym, wykonawczym lub administracyjnym, ani też nie powoduje jakiegokolwiek odpowiedzialności tych osób.

ROZDZIAŁ 2

Zasady dotyczące rezerw techniczno-ubezpieczeniowych

Artykuł 32

Tworzenie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych

1. Rodzime Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu reasekuracji utworzenia odpowiednich rezerw techniczno-ubezpieczeniowych w odniesieniu do całej jego działalności.

⁽¹⁾ Ósma dyrektywa Rady 84/253/EWG z dnia 10 kwietnia 1984 r. wydana na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu w sprawie zatwierdzania osób odpowiedzialnych za dokonywanie ustawowych kontroli dokumentów rachunkowych (Dz.U. L 126 z 12.5.1984, str. 20).

⁽²⁾ Czwarta dyrektywa Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. wydana na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu, w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek (Dz.U. L 222 z 14.8.1978, str. 11).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 85/611/EWG w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 375 z 31.12.1985, str. 3). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

Wysokość tych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych ustala się zgodnie z zasadami ustanowionymi w dyrektywie 91/674/EWG. We właściwych przypadkach rodzime Państwo Członkowskie może ustalić bardziej szczegółowe zasady zgodnie z art. 20 dyrektywy 2002/83/WE.

2. Państwa Członkowskie nie zachowują ani nie wprowadzają systemu tworzenia rezerwy brutto, który wymaga zastawiania aktywów na pokrycie nieotrzymanych składek lub nieuregulowanych zabezpieczeń roszczeń, jeżeli reasekurator jest zakładem reasekuracji, którzy otrzymał zezwolenie zgodnie z niniejszą dyrektywą lub zakładem ubezpieczeń, który otrzymał zezwolenie zgodnie z dyrektywami 73/239/EWG lub 2002/83/WE.

3. Jeżeli rodzime Państwo Członkowskie dopuszcza, aby rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe były pokryte przez roszczenia wobec reasekuratorów, którzy nie otrzymali zezwolenia zgodnie z niniejszą dyrektywą lub zakładów ubezpieczeń, które nie otrzymały zezwolenia zgodnie z dyrektywami 73/239/EWG lub 2002/83/WE, ustala ono **warunki przyjęcia takich roszczeń**.

Artykuł 33

Rezerwy wyrównawcze

1. Rodzime Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu reasekuracji, który ubezpiecza ryzyka należące do grupy 14 pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, utworzenia rezerwy wyrównawczej do celów pokrycia ewentualnego deficytu technicznego lub przekraczającego przeciętny poziom wskaźnika szkodliwości, które wystąpiły w tej grupie w danym roku obrachunkowym.

2. Rezerwę wyrównawczą dla reasekuracji kredytu oblicza się zgodnie z zasadami ustanowionymi przez rodzime Państwo Członkowskie, zgodnie z jedną z czterech metod ustalonych w pkt D Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, które uznaje się za równoważne.

3. Rodzime Państwo Członkowskie może zwolnić zakłady reasekuracji z obowiązku tworzenia rezerw wyrównawczych odnoszących się do reasekuracji ubezpieczeń kredytu, w przypadku gdy składki lub wkłady należne z tytułu reasekuracji ubezpieczeń kredytu stanowią mniej niż 4 % wszystkich należnych składek lub wkładów oraz wynoszą mniej niż 2 500 000 EUR.

4. Rodzime Państwo Członkowskie może wymagać od każdego zakładu reasekuracji utworzenia rezerwy wyrównawczej dla klas ryzyka innych niż reasekuracja kredytu. Rezerwy wyrównawcze oblicza się zgodnie z zasadami określonymi przez rodzime Państwo Członkowskie.

Artykuł 34

Aktywa pokrywające rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe

1. *Państwo Członkowskie pochodzenia wymaga, aby każdy zakład reasekuracji inwestował w aktywa pokrywające rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe oraz rezerwę wyrównawczą, określoną w art. 33, zgodnie z następującymi zasadami:*

- a) *aktywa uwzględniają rodzaj działalności prowadzonej przez zakład reasekuracji, w szczególności rodzaj, kwotę i czas trwania przewidywanych wypłat roszczeń, w taki sposób, aby zapewnić wystarczającą ilość, płynność, bezpieczeństwo, jakość, zyskowość i dopasowanie inwestycji;*

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

- b) zakład reasekuracji zapewnia, aby aktywa były zróżnicowane i odpowiednio rozmieszczone oraz umożliwiały właściwe reagowanie na zmiany w otoczeniu gospodarczym, w szczególności na rozwój sytuacji na rynkach finansowych i rynkach nieruchomości lub poważne w skutkach katastrofy. Zakład musi ocenić wpływ niekorzystnych uwarunkowań rynkowych na jego aktywa i zróżnicować aktywa w taki sposób, aby ograniczyć taki wpływ;
- c) lokaty w aktywach, które nie są dopuszczone do obrotu na regulowanym rynku finansowym, muszą w każdym wypadku być utrzymywane na ostrożnym poziomie;
- d) lokaty w instrumentach pochodnych są możliwe, pod warunkiem, że przyczyniają się do zmniejszenia ryzyk inwestycyjnych lub ułatwiają sprawne zarządzanie portfelem. Ich wycena musi być wykonana na zasadzie ostrożnościowej, z uwzględnieniem aktywów bazowych, i włączona do wyceny aktywów instytucji. Instytucja unika również nadmiernej ekspozycji na ryzyko w stosunku do jednego kontrahenta oraz innych operacji pochodnych;
- e) aktywa są prawidłowo zróżnicowane w taki sposób, aby uniknąć nadmiernego oparcia na jednym, szczególnym składniku aktywów, emitencie lub grupie przedsiębiorstw, oraz akumulacji ryzyka w portfelu jako całości. Lokaty w aktywach wyemitowanych przez tego samego emitenta lub emitentów należących do tej samej grupy nie powinny narażać zakładu na nadmierną koncentrację ryzyka.

Państwa Członkowskie mogą postanowić o niestosowaniu wymogów określonych w lit. e) do lokat w obligacjach rządowych.

2. Państwa Członkowskie nie wymagają od zakładów reasekuracji, znajdujących się na ich terytorium, aby inwestowały w poszczególne rodzaje aktywów.

3. Państwa Członkowskie nie uzależniają decyzji inwestycyjnych zakładów reasekuracji, znajdujących się na ich terytorium, lub podmiotów zarządzających ich lokatami od jakiegokolwiek rodzaju uprzedniej zgody lub wymogu dokonywania okresowych notyfikacji.

4. Niezależnie od postanowień ust. 1-3, Państwo Członkowskie pochodzenia może, w odniesieniu do każdego zakładu ubezpieczeń, którego siedziba znajduje się na jego terytorium, określić następujące zasady ilościowe, pod warunkiem ich uzasadnienia wymogami ostrożnościowymi:

- a) lokaty rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto w walutach innych niż te, w których rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe są ustalone, powinny być ograniczone do 30 %;
- b) lokaty rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto w akcjach i innych zbywalnych papierach wartościowych traktowanych jako akcje, obligacjach, dłużnych papierach wartościowych, które nie są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, powinny być ograniczone do 30 %;
- c) Państwo Członkowskie pochodzenia może wymagać, aby każdy zakład reasekuracji lokował maksimum 5 % rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto w akcjach i innych zbywalnych papierach wartościowych traktowanych jako akcje, obligacjach, dłużnych papierach wartościowych oraz innych instrumentach rynku pieniężnego i kapitałowego tego samego przedsiębiorstwa, oraz nie więcej niż 10 % rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto w akcjach i innych zbywalnych papierach wartościowych traktowanych jako akcje, obligacjach, dłużnych papierach wartościowych oraz innych instrumentach rynku pieniężnego i kapitałowego przedsiębiorstw należących do tej samej grupy.

5. Ponadto Państwo Członkowskie pochodzenia określa bardziej szczegółowe zasady ustalania warunków wykorzystania kwot pozostałych po spółce celowej na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych zgodnie z niniejszym artykułem.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

ROZDZIAŁ 3

Zasady dotyczące marginesu wypłacalności i funduszu gwarancyjnego

Sekcja 1

Dostępny margines wypłacalności

Artykuł 35

Zasada ogólna

Każde Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu reasekuracji, którego główna siedziba znajduje się na jego terytorium, ustanowienia odpowiedniego dostępnego marginesu wypłacalności w odniesieniu do całej jego działalności w każdym czasie, który jest równy co najmniej wymogom niniejszej dyrektywy.

Artykuł 36

Kwalifikujące się pozycje

1. Dostępny margines wypłacalności składa się z aktywów zakładu reasekuracji, wolnych od wszelkich przewidywalnych zobowiązań, pomniejszonych o wartości niematerialne, obejmujące:

- a) wpłacony kapitał akcyjny lub, w przypadku towarzystw reasekuracji wzajemnych, pokryty kapitał zakładowy oraz rachunki członków spełniających wszystkie poniższe kryteria:
 - i) umowa i statut spółki muszą określać, że płatności z tych rachunków mogą być dokonywane jedynie na rzecz członków, o ile nie spowoduje to obniżenia dostępnego marginesu wypłacalności poniżej wymaganego poziomu, lub, po rozwiązaniu zakładu, jeżeli wszystkie inne długi zakładu zostały uregulowane;
 - ii) umowa i statut spółki powinny określać, w odniesieniu do wszelkich płatności, określonych w i) z powodów innych niż indywidualne zakończenie członkostwa, że właściwe władze muszą zostać powiadomione nie później niż miesiąc wcześniej i mogą zakazać płatności w tym okresie;
 - iii) odpowiednie przepisy umowy i statutu spółki mogą być zmieniane tylko po zadeklarowaniu przez właściwe władze, że nie wnoszą one sprzeciwu wobec zmian, bez uszczerbku dla kryteriów określonych w i) oraz ii);
- b) rezerwy, określone przez prawo oraz dowolne, które nie odnoszą się do zobowiązań ubezpieczeniowych **lub są zaklasyfikowane jako rezerwy wyrównawcze**;
- c) zysk lub stratę wynikające po potrąceniu należnych dywidend.

2. Dostępny margines wypłacalności zmniejsza się o sumę udziałów własnych posiadanych przez zakład reasekuracji.

Dla tych zakładów reasekuracji, które dyskontują lub pomniejszają swoje rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe na reasekurację inną niż reasekuracja na życie dla nieuregulowanych roszczeń, uwzględniając dochody z inwestycji dozwolone na mocy art. 60 ust. 1 lit. g) dyrektywy 91/674/EWG, dostępny margines wypłacalności jest pomniejszony o różnicę pomiędzy niezdykontowanymi rezerwami techniczno-ubezpieczeniowymi lub rezerwami techniczno-ubezpieczeniowymi przed potrąceniami, wykazanymi w zapisach w księgach handlowych, a zdyskontowanymi rezerwami techniczno-ubezpieczeniowymi lub rezerwami techniczno-ubezpieczeniowymi po potrąceniach. Korekta ta dokonywana jest dla wszystkich ryzyk wymienionych w pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, z wyjątkiem ryzyk wymienionych w klasach 1 i 2 tego załącznika. Dla klas innych niż 1 i 2 w powyższym Załączniku korekta nie musi być dokonywana odnośnie do dyskontowania rocznych rent ujętych w rezerwach techniczno-ubezpieczeniowych.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

Oprócz potrażeń wymienionych w akapitach 1 i 2 dostępny margines wypłacalności jest pomniejszony o następujące pozycje:

- a) udziały kapitałowe, które zakład reasekuracji posiada w następujących podmiotach:
- i) zakładach ubezpieczeń w rozumieniu art. 6 dyrektywy 73/239/EWG, art. 4 dyrektywy 2002/83/WE lub art. 1 ust. b) dyrektywy 98/78/WE;
 - ii) zakładach reasekuracji w rozumieniu art. 3 niniejszej dyrektywy lub zakładach reasekuracji w krajach niebędących członkami Wspólnoty w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 98/78/WE,
 - iii) ubezpieczeniowych grupach kapitałowych w rozumieniu art. 1 lit. i) dyrektywy 98/78/WE,
 - iv) instytucjach kredytowych i instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 1 i 5 dyrektywy 2000/12/WE,
 - v) przedsiębiorstwach inwestycyjnych oraz instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 93/22/EWG z dnia 10 maja 1993 roku w sprawie usług inwestycyjnych w zakresie papierów wartościowych ⁽¹⁾ oraz art. 2 ust. 4 i 7 dyrektywy Rady 93/6/EWG z dnia 15 marca 1993 r. w sprawie adekwatności kapitałowej przedsiębiorstw inwestycyjnych i instytucji kredytowych ⁽²⁾;
- b) każdą z następujących pozycji, które zakład reasekuracji posiada w odniesieniu do podmiotów określonych w lit. a), w których posiada udziały kapitałowe:
- i) instrumenty określone w ust. 4,
 - ii) instrumenty określone w art. 27 ust. 3 dyrektywy 2002/83/WE,
 - iii) wierzytelności podporządkowane i instrumenty określone w art. 35 i 36 ust. 3 dyrektywy 2000/12/WE.

Jeżeli udziały w innej instytucji kredytowej, przedsiębiorstwie inwestycyjnym, instytucji finansowej, zakładzie ubezpieczeń lub reasekuracji, lub ubezpieczeniowej grupie kapitałowej posiadane są tymczasowo do celów pomocy finansowej przeznaczonej na reorganizację oraz utrzymanie podmiotu, właściwy organ może odstąpić od stosowania przepisów w sprawie odliczeń określonych w akapicie czwartym lit. a) i b).

Alternatywnie, do odliczania pozycji określonych w akapicie czwartym lit. a) i b), które zakład reasekuracji posiada w instytucjach kredytowych, przedsiębiorstwach inwestycyjnych i instytucjach finansowych, Państwa Członkowskie mogą umożliwić swoim zakładom reasekuracji stosowanie mutatis mutandis metod 1, 2, lub 3 określonych w załączniku I do dyrektywy 2002/87/WE. Metodę 1 (konsolidacja rachunkowości) stosuje się jedynie wtedy, gdy właściwy organ ma pewność co do poziomu zintegrowanego zarządzania oraz kontroli wewnętrznej w odniesieniu do podmiotów, które zostałyby włączone w zakres konsolidacji. Wybraną metodę stosuje się w sposób jednolity długookresowo.

Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, że do celów obliczania marginesu wypłacalności przewidzianego w niniejszej dyrektywie, zakłady reasekuracji, podlegające dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 2002/87/WE, nie muszą odliczać pozycji określonych w akapicie czwartym lit. a) i b), posiadanych w instytucjach kredytowych, przedsiębiorstwach inwestycyjnych, instytucjach finansowych, zakładach ubezpieczeń lub reasekuracji lub w ubezpieczeniowych grupach kapitałowych objętych zakresem dodatkowego nadzoru.

Do celów odliczania udziałów kapitałowych określonych w niniejszym ustępie udział kapitałowy oznacza udział kapitałowy w rozumieniu art. 1 lit. f) dyrektywy 98/78/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 27. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 35 z 11.2.2003, str.1.).

⁽²⁾ Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

3. Dostępny margines wypłacalności może również składać się z:
- a) kumulatywnego uprzywilejowanego kapitału zakładowego i podporządkowanego kapitału pożyczkowego do 50 % dostępnego marginesu wypłacalności lub wymaganego marginesu wypłacalności, zależnie od tego, który z nich jest mniejszy, oraz z którego marginesu nie więcej niż 25 % składa się z podporządkowanych pożyczek z ustalonym terminem wymagalności, lub kumulatywnego uprzywilejowanego kapitału zakładowego, pod warunkiem że w przypadku upadłości lub likwidacji zakładu reasekuracji istnieją wiążące umowy, na mocy których podporządkowany kapitał pożyczkowy lub preferencyjny kapitał zakładowy ma niższą pozycję niż roszczenia wszystkich innych wierzycieli oraz nie będzie zwracany do czasu, aż wszystkie inne zaległe istniejące w tym czasie długi nie zostaną uregulowane.

Podporządkowany kapitał pożyczkowy musi również spełniać następujące warunki:

- i) brane pod uwagę mogą być tylko fundusze opłacone w pełnej wysokości;
- ii) w przypadku pożyczek z ustalonym terminem wymagalności termin pierwotnej wymagalności musi wynosić co najmniej pięć lat. Nie później jednak niż rok przed terminem spłaty zakład reasekuracji musi przedstawić właściwym władzom, w celu uzyskania zgody, plan przedstawiający sposób utrzymania lub podniesienia dostępnego marginesu wypłacalności do wymaganego poziomu w terminie wymagalności, chyba że stopień, w jakim pożyczka może być zaliczona jako składnik marginesu wypłacalności, jest stopniowo ograniczany przez okres co najmniej pięciu lat przed terminem spłaty. Właściwe władze mogą zezwolić na przedterminową spłatę takich pożyczek pod warunkiem, że zakład ubezpieczeń udzielający pożyczki wystąpi z takim wnioskiem oraz jego dostępny margines wypłacalności nie spadnie poniżej wymaganego poziomu;
- iii) pożyczki, których termin wymagalności nie jest ustalony, muszą być spłacane tylko z zastrzeżeniem pięcioletniego powiadomienia, o ile pożyczki te nie są już uważane za składnik dostępnego marginesu wypłacalności, lub o ile wcześniejsza spłata nie wymaga specjalnej uprzedniej zgody właściwych władz. W tym ostatnim przypadku zakład reasekuracji musi powiadomić właściwe władze nie później niż sześć miesięcy przed datą proponowanej spłaty, wyszczególniając dostępny margines wypłacalności i wymagany margines wypłacalności zarówno przed, jak i po dokonaniu spłaty. Właściwe władze zezwalają na spłatę pożyczki tylko w przypadku gdy wysokość dostępnego marginesu wypłacalności zakładu reasekuracji nie spadnie poniżej wymaganego poziomu;
- iv) umowa pożyczki nie może zawierać żadnych klauzul przewidujących, że w szczególnych okolicznościach, innych niż likwidacja zakładu reasekuracji zadłużenie będzie wymagalne przed uzgodnionym terminem spłaty;
- v) umowa pożyczki może zostać zmieniona jedynie po otrzymaniu od właściwych władz oświadczenia, że nie wnoszą one sprzeciwu do planowanych zmian;
- b) papierów wartościowych bez wyszczególnionego terminu wymagalności oraz innych instrumentów, włączając w to kumulatywne akcje uprzywilejowane, inne niż wymienione w lit. a), do wysokości 50 % dostępnego marginesu wypłacalności lub wymaganego marginesu wypłacalności, zależnie od tego, która z tych wartości jest mniejsza, dla ogólnej sumy tych papierów wartościowych oraz podporządkowanego kapitału pożyczkowego określonego w lit. a), pod warunkiem że spełniają one następujące warunki:
- i) nie są spłacane z inicjatywy okaziciela lub bez wcześniejszej zgody właściwego organu;
- ii) umowa emisji powinna umożliwiać zakładowi reasekuracji odroczenie wypłaty odsetek od pożyczki;
- iii) roszczenie pożyczkodawcy wobec zakładu reasekuracji powinno znajdować się całkowicie za roszczeniami wszystkich niepodporządkowanych wierzycieli;
- iv) dokumenty regulujące emisję papierów wartościowych muszą uwzględniać zdolność absorpcji strat związaną z zadłużeniem i niespłaconymi odsetkami, jak również umożliwiać zakładowi reasekuracji kontynuację jego działalności;
- v) pod uwagę brane są tylko w pełni wpłacone sumy.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

4. Po złożeniu przez zakład wniosku, wraz z potwierdzającymi dowodami, do właściwego organu Państwa Członkowskiego, oraz za zgodą tego właściwego organu, dostępny margines wypłacalności może również składać się z:

- a) połowy nieopłaconego kapitału zakładowego lub kapitału założycielskiego, jeżeli opłacona część wynosi 25 % tego kapitału, do 50 % dostępnego marginesu wypłacalności lub wymaganego marginesu wypłacalności, zależnie od tego, która z tych wartości jest mniejsza;
- b) w przypadku towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych innych niż na życie lub innego zakładu ubezpieczeń opartego na zasadzie wzajemności ze zmienną wysokością wkładów, wszelkie roszczenia towarzystwa wobec jego członków w formie wezwania do wniesienia dodatkowych wkładów w trakcie roku obrachunkowego, do połowy różnicy między maksymalną wysokością wkładów a wkładami rzeczywiście wniesionymi, z zastrzeżeniem ograniczenia do 50 % dostępnego marginesu wypłacalności lub wymaganego marginesu wypłacalności, zależnie od tego, która z tych wartości jest mniejsza. Właściwe władze krajowe ustanawiają wytyczne określające warunki, w których akceptowane są dodatkowe wkłady;
- c) wszelkich ukrytych rezerw netto wynikających z oceny aktywów, o ile powyższe ukryte rezerwy netto nie mają wyjątkowego charakteru.

5. Ponadto, w odniesieniu do operacji reasekuracji ubezpieczeń na życie, po złożeniu przez zakład wniosku wraz z potwierdzającymi dowodami do właściwych władz Państwa Członkowskiego, oraz za zgodą tych właściwych władz, dostępny margines wypłacalności może składać się z:

- a) do dnia 31 grudnia 2009 r. kwoty równej 50 % przyszłych zysków zakładu, jednakże nieprzekraczającej 25 % dostępnego marginesu wypłacalności lub wymaganego marginesu wypłacalności, zależnie od tego, która z tych wartości jest mniejsza; kwota przyszłych zysków zostaje obliczona poprzez pomnożenie szacowanego rocznego zysku przez czynnik określający przeciętny okres pozostały do końca ubezpieczenia; zastosowany czynnik nie może być większy niż sześć; szacowany roczny zysk nie może przekroczyć średniej arytmetycznej zysków osiągniętych w ciągu ostatnich pięciu lat obrachunkowych w zakresie działalności wymienionych w art. 2 ust. 1 dyrektywy 2002/83/WE.

Właściwe władze mogą zgodzić się na włączenie kwoty dostępnego marginesu wypłacalności jedynie:

- i) gdy właściwym władzom przedłożone zostanie sprawozdanie aktuarialne wskazujące prawdopodobieństwo zagrożenia zysków w przyszłości; oraz
 - ii) o ile nie uwzględniono części przyszłych zysków wynikających z ukrytych rezerw netto, o których mowa w ust. 4 lit. c);
- b) gdy nie stosuje się metody Zillmera lub gdy jest ona stosowana, lecz uzyskana kwota jest niższa od obciążenia z tytułu kosztów uzyskania wliczonych do składki – różnica między rezerwą matematyczną nieobliczaną lub tylko częściowo obliczaną metodą Zillmera a rezerwą matematyczną obliczaną metodą Zillmera, w stosunku odpowiadającym obciążeniu z tytułu kosztów uzyskania wliczonych do składki; wielkość ta nie może jednak przekroczyć 3,5 % sumy różnic między odpowiednimi sumami kapitału ubezpieczeń na życie i rezerw matematycznych dla wszystkich polis, dla których możliwe jest stosowanie metody Zillmera; różnica ta powinna być zmniejszona o kwotę niezamortyzowanych kosztów uzyskania, zaksięgowaną jako aktywa.

6. Zmiany do ust. 1-5 w celu uwzględnienia wydarzeń uzasadniających techniczne dostosowanie elementów kwalifikujących się do dostępnego marginesu wypłacalności, przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 55 ust. 2 niniejszej dyrektywy.

Sekcja 2

Wymagany margines wypłacalności

Artykuł 37

Wymagany margines wypłacalności dla operacji reasekuracji innych niż na życie

1. Wymagany margines wypłacalności ustala się na podstawie rocznego zbioru składek lub wkładów, bądź na podstawie średniej wielkości wypłaconych odszkodowań z ostatnich trzech lat obrachunkowych.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

Jednakże w przypadku zakładów reasekuracji, które przyjmują do ubezpieczenia tylko jedno lub więcej takich ryzyk jak ryzyko kredytu, burzy, gradu, mrozu, należy przyjmować średnią szkodowość za okres ostatnich siedmiu lat obrachunkowych.

2. Z zastrzeżeniem art. 40, kwota wymaganego marginesu wypłacalności jest równa wyższemu z dwóch wyników, jak określono w ust. 3 i 4.

3. Podstawę składki oblicza się z wykorzystaniem zapisanych składek i wkładów brutto, zgodnie z poniższym obliczeniem, lub uzyskanych składek i wkładów brutto, zależnie od tego, która z tych wartości jest wyższa.

Składki lub wkłady dotyczące klas 11, 12 i 13 wymienionych w pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG powiększa się o 50 %.

Składki lub wkłady dotyczące klas innych niż 11, 12 i 13, wymienionych w pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, można zwiększyć o najwyżej 50 % w przypadku szczególnych operacji reasekuracyjnych lub typów umów, w celu uwzględnienia szczególnych warunków tych operacji lub umów, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 55 ust. 2 niniejszej dyrektywy. Należy obliczyć sumę składek lub wkładów (łącznie z opłatami dodatkowymi w stosunku do składek lub wkładów) należnych z tytułu wszystkich operacji reasekuracyjnych w ostatnim roku obrachunkowym.

Następnie od uzyskanej kwoty należy odjąć łączną kwotę składek lub wkładów anulowanych w ciągu ostatniego roku obrachunkowego, jak również łączną kwotę podatków i innych obciążeń fiskalnych dotyczących składek lub wkładów składających się na powyższą sumę.

Tak otrzymaną kwotę należy podzielić na dwie części – pierwszą, obejmującą do 50 000 000 EUR i drugą, stanowiącą nadwyżkę ponad tę kwotę; należy obliczyć 18 % i 16 % odpowiednio z pierwszej i drugiej części, a następnie dodać te kwoty do siebie.

Otrzymaną w ten sposób sumę mnoży się przez odnoszący się do trzech ostatnich lat obrachunkowych współczynnik ustalany jako iloraz wysokości roszczeń pozostałych do wypłacenia przez zakład reasekuracji, pomniejszonej o kwotę odzyskiwaną w ramach retrocesji, do kwoty roszczeń brutto; współczynnik ten nie może być w żadnym wypadku niższy niż 50 %. **Na wniosek z dołączoną dokumentacją pomocniczą, złożony przez zakład reasekuracji do właściwych organów Państwa Członkowskiego pochodzenia i po uzgodnieniu z tymi organami, kwoty odzyskiwane od spółek celowych, określone w art. 46 niniejszej dyrektywy, również mogą być odliczone jako retrocesja.**

Za zgodą właściwych organów do rozdzielenia składek i wkładów mogą być użyte metody statystyczne.

4. Podstawę roszczeń oblicza się w następujący sposób, wykorzystując dla klas 11, 12 i 13 wymienionych w pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG odszkodowania, rezerwy i pobrania powiększone o 50 %.

Roszczenia, rezerwy i pobrania dotyczące klas innych niż 11, 12 i 13, wymienionych w pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, można zwiększyć o najwyżej 50 % w przypadku szczególnych operacji reasekuracyjnych lub typów umów, w celu uwzględnienia szczególnych warunków tych operacji lub umów, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 55 ust. 2 niniejszej dyrektywy.

Należy obliczyć łączną sumę wypłaconych roszczeń (nie pomniejszając jej o roszczenia pokrywane przez retrocesjonariuszy) w okresach określonych w ust. 1,

Do tej sumy należy dodać kwotę rezerw na nieuregulowane roszczenia na koniec ostatniego roku obrachunkowego.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

Od otrzymanej sumy należy odjąć kwotę pobrań dokonanych w okresach określonych w ust. 1.

Od pozostałej kwoty należy odjąć kwotę rezerw na nieuregulowane roszczenia ustaloną na początek drugiego roku obrachunkowego poprzedzającego ostatni rok obrachunkowy, za który sporządzono sprawozdanie finansowe. Jeżeli okres odniesienia określony w ust. 1 wynosi siedem lat, od pozostałej kwoty należy odjąć kwotę rezerw na nieuregulowane roszczenia ustaloną na początek szóstego roku obrachunkowego poprzedzającego ostatni rok obrachunkowy, za który sporządzono sprawozdanie finansowe.

Jedną trzecią lub jedną siódmą otrzymanej w ten sposób kwoty, za okres odniesienia określony w ust. 1, należy podzielić na dwie części – pierwszą, obejmującą do 35 000 000 EUR i drugą, stanowiącą nadwyżkę ponad tę kwotę; należy obliczyć 26 % i 23 % odpowiednio z pierwszej i drugiej części, a następnie dodać te kwoty do siebie.

Otrzymałą w ten sposób sumę mnoży się przez odnoszący się do trzech ostatnich lat obrachunkowych współczynnik ustalany jako iloraz wysokości roszczeń pozostałych do wypłacenia przez zakład reasekuracji, pomniejszonej o kwotę odzyskiwaną w ramach retrocesji, do kwoty roszczeń brutto; współczynnik ten nie może być w żadnym wypadku niższy niż 50 %. **Na wniosek z dołączoną dokumentacją pomocniczą, złożony przez zakład reasekuracji do właściwych organów Państwa Członkowskiego pochodzenia i po uzgodnieniu z tymi organami, kwoty odzyskiwane od spółek celowych, określone w art. 46 niniejszej dyrektywy, również mogą być odliczone jako retrocesja.**

Za zgodą właściwych organów do rozdzielenia roszczeń, rezerw i pobrań mogą być użyte metody statystyczne.

5. Jeżeli wymagany margines wypłacalności obliczony w ust. 2, 3 i 4 jest mniejszy od wymaganego marginesu wypłacalności dla poprzedniego roku, wówczas wymagany margines wypłacalności powinien być co najmniej równy wymaganemu marginesowi wypłacalności dla poprzedniego roku pomnożonemu przez współczynnik obliczony jako iloraz sumy rezerw technicznych na nieuregulowane roszczenia na koniec ostatniego roku obrachunkowego do sumy rezerw technicznych na nieuregulowane roszczenia na początku ostatniego roku obrachunkowego. W obliczeniach rezerw technicznych nie uwzględnia się retrocesji; współczynnik nie może w żadnym przypadku być większy od 1.

6. Wskaźniki procentowe dotyczące części określonych w akapicie szóstym w ust. 3 oraz w akapicie szóstym w ust. 4 w przypadku reasekuracji ubezpieczeń zdrowotnych prowadzonych na podobnej podstawie technicznej jak ubezpieczenia na życie, zostaną obniżone do jednej trzeciej, jeżeli

- a) wpłacane składki są obliczane na podstawie tabel zachorowalności zgodnie z metodą matematyczną stosowaną w ubezpieczeniach;
- b) tworzona jest rezerwa uwzględniająca wzrost wieku;
- c) zbierana jest dodatkowa składka celem utworzenia marginesu bezpieczeństwa w odpowiedniej wysokości;
- d) zakład ubezpieczeń może wypowiedzieć umowę najpóźniej do końca trzeciego roku ubezpieczenia;
- e) umowa ubezpieczenia przewiduje możliwość podwyższenia składek lub zmniejszenia wypłat nawet w przypadku umów będących w toku.

Artykuł 38

Wymagany margines wypłacalności dla operacji reasekuracji na życie

1. **Wymagany** margines wypłacalności dla operacji reasekuracji na życie powinien być ustalany **zgodnie z art. 37 niniejszej dyrektywy.**

2. **Bez uszczerbku dla ust. 1, Państwo Członkowskie pochodzenia może postanowić, że w przypadku reasekuracyjnych klas działalności ubezpieczeniowych objętych art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2002/83/WE, związanych z funduszami inwestycyjnymi lub umowami o uczestnictwie oraz w przypadku operacji, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. b), art. 2 ust. 2 lit. b), c), d) oraz e) dyrektywy 2002/83/WE, wymagany margines wypłacalności jest określony zgodnie z art. 28 dyrektywy 2002/83/WE.**

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

Artykuł 39

Wymagany margines wypłacalności dla zakładów reasekuracji prowadzących równocześnie reasekuracje na życie i reasekuracje inne niż na życie

1. Rodzime Państwo Członkowskie wymaga, aby każdy zakład reasekuracji prowadzący operacje związane zarówno z reasekuracją ubezpieczeń innych niż na życie, jak i reasekuracją ubezpieczeń na życie, posiadał dostępny margines wypłacalności pokrywający całkowitą sumę wymaganych marginesów wypłacalności dotyczących operacji reasekuracji ubezpieczeń innych niż na życie oraz reasekuracji ubezpieczeń na życie, które są określone odpowiednio zgodnie z art. 37 i 38.
2. Jeżeli dostępny margines wypłacalności nie osiąga poziomu wymaganego w ust. 1, właściwe władze stosują środki przewidziane w art. 42 i 43.

Sekcja 3

Fundusz gwarancyjny

Artykuł 40

Wysokość funduszu gwarancyjnego

1. Jedna trzecia wymaganego marginesu wypłacalności określonego w art. 37-39 tworzy fundusz gwarancyjny. Fundusz ten składa się z pozycji wymienionych w art. 36 ust. 1-3 oraz, za zgodą właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego, w ust. 4 lit. c).
2. Fundusz gwarancyjny nie może być mniejszy niż 3 000 000 EUR.

Każde Państwo Członkowskie może wprowadzić przepis, zgodnie z którym minimalny fundusz gwarancyjny zależnych zakładów reasekuracji nie może być niższy niż 1 mln EUR.

Artykuł 41

Zmiana wielkości funduszu gwarancyjnego

1. Kwota w EUR, ustanowiona w art. 40 ust. 2, jest raz do roku zmieniana, począwszy od...⁽¹⁾, w celu uwzględnienia zmian w europejskim wskaźniku cen konsumpcyjnych, dotyczącym wszystkich Państw Członkowskich, publikowanym przez Eurostat.

Kwoty są dostosowywane w sposób automatyczny, poprzez zwiększenie kwoty bazowej w EUR o odsetek zmian w tym wskaźniku, w okresie między wejściem w życie niniejszej dyrektywy a datą zmiany i zaokrąglana jest do wielokrotności 100 000 EUR.

Jeżeli zmiana procentowa od czasu ostatniego dostosowania jest niższa niż 5 %, nie wykonuje się kolejnego dostosowania.

2. Komisja corocznie informuje Parlament Europejski i Radę o zmianie i wielkości dostosowania określonych w ust. 1.

ROZDZIAŁ 4

Zakłady reasekuracji w trudnej sytuacji lub w sytuacji niezgodnej z wymaganiami oraz wycofanie zezwolenia

Artykuł 42

Zakłady reasekuracji w trudnej sytuacji

1. Jeżeli zakład reasekuracji nie przestrzega art. 32, właściwe władze jego rodzimego Państwa Członkowskiego mogą zabronić swobodnego rozporządzania jego aktywami, po zawiadomieniu o swoim zamiarze właściwych władz przyjmujących Państw Członkowskich.

⁽¹⁾ Data wdrożenia określona w art. 64 ust. 1.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

2. W celu przywrócenia prawidłowej sytuacji finansowej zakładu reasekuracji, którego margines wypłacalności spadł poniżej minimum wymaganego przepisami art. 37, 38 i 39, właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego wymagają przedstawienia im do zatwierdzenia planu przywrócenia prawidłowej sytuacji finansowej.

W wyjątkowych okolicznościach, jeżeli właściwe władze są zdania, że sytuacja finansowa zakładu reasekuracji ulegnie dalszemu pogorszeniu, mogą ograniczyć lub zakazać swobodnego rozporządzania aktywami zakładu. Władze te powiadamiają także władze innych Państw Członkowskich, na terytorium których zakład reasekuracji prowadzi działalność, o wszelkich zastosowanych środkach, te ostatnie zaś, na wniosek tych pierwszych, stosują takie same środki.

3. Jeśli margines wypłacalności spadnie poniżej poziomu funduszu gwarancyjnego określonego w art. 40, właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego wymagają przedstawienia przez zakład reasekuracji do zatwierdzenia krótkookresowego planu finansowego.

Władze te mogą również ograniczyć lub zakazać swobodnego rozporządzania aktywami zakładu reasekuracji. Powiadamiają one o wszelkich zastosowanych środkach organy innych Państw Członkowskich, zaś one, na jego wniosek, stosują takie same środki.

4. Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne do umożliwienia, zgodnie z jego prawem krajowym, zakazania, w przypadkach przewidzianych w ust. 1, 2 i 3, swobodnego rozporządzania aktywami znajdującymi się na jego terytorium, na wniosek rodzimego Państwa Członkowskiego zakładu reasekuracji, które wskaże aktywa objęte tymi środkami.

Artykuł 43

Finansowy plan naprawczy

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby właściwe władze posiadały uprawnienia do wymagania finansowych planów naprawczych dla zakładów reasekuracji w przypadku, gdy właściwe władze uznają, że zagrożone są zobowiązania zakładów wynikające z zawartych umów reasekuracyjnych.

2. Finansowy plan naprawczy musi zawierać przynajmniej dane szczegółowe lub dowód, na trzy kolejne lata obrachunkowe, dotyczące:

- a) szacunków kosztów zarządzania, w szczególności bieżących wydatków ogólnych i prowizji;
- b) planu określającego szczegółowy szacunek dochodów i wydatków w związku z ryzykiem przyjętym do reasekuracji i cesjami reasekuracji;
- c) prognozy bilansu;
- d) szacunków zasobów finansowych przeznaczonych na pokrycie zobowiązań ubezpieczeniowych i wymaganego marginesu wypłacalności;
- e) ogólnej polityki retrocesyjnej.

3. W przypadku gdy sytuacja finansowa zakładu reasekuracji pogarsza się i zagrożone są jego zobowiązania umowne, Państwa Członkowskie zapewniają właściwym władzom uprawnienia do zobowiązania zakładów reasekuracji do posiadania wyższego wymaganego marginesu wypłacalności, w celu zapewnienia zdolności zakładu reasekuracji do spełnienia w krótkim czasie wymogów wypłacalności. Poziom wyższego wymaganego marginesu wypłacalności opiera się na finansowym planie naprawczym, określonym w ust. 1.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

4. Państwa Członkowskie zapewniają właściwym władzom uprawnienia do obniżenia wartości wszystkich składników kwalifikujących się do wykorzystania w dostępnym marginesie wypłacalności, w szczególności w przypadku gdy nastąpiła znacząca zmiana w wartości rynkowej tych składników od zakończenia ostatniego roku obrachunkowego.

5. Państwa Członkowskie zapewniają właściwym władzom uprawnienia do zmniejszenia stopnia redukcji, w oparciu o retrocesję, do marginesu wypłacalności określonego zgodnie z art. 37-39, w przypadku gdy:

- a) charakter lub jakość umów retrocesji uległy znacznym zmianom od ostatniego roku obrachunkowego;
- b) nie istnieje lub istnieje **ograniczone** przeniesienie ryzyka na podstawie umów retrocesji.

6. Jeżeli właściwe władze wymagają, zgodnie z ust. 1, finansowego planu naprawczego dla zakładu reasekuracji, wstrzymują się z udzieleniem zaświadczenia, zgodnie z art. 18, tak długo jak uznają, że zobowiązania zakładu wynikające z umów reasekuracyjnych są zagrożone w rozumieniu ust. 1.

Artykuł 44

Wycofanie zezwolenia

1. Zezwolenie udzielone zakładowi reasekuracji przez właściwe władze jego rodzimego Państwa Członkowskiego może zostać wycofane przez te władze w przypadku, gdy zakład:

- a) w ciągu dwunastu miesięcy nie korzysta z zezwolenia, wyraźnie z niego zrezygnuje lub zaprzestaje prowadzenia działalności na okres dłuższy niż sześć miesięcy, chyba że zainteresowane Państwo Członkowskie zastosowało rozwiązania powodujące wygaśnięcie ważności zezwolenia w takich przypadkach;
- b) przestał spełniać warunki dopuszczenia do działalności;
- c) nie jest w stanie podjąć w wymaganym terminie środków określonych w planie przywrócenia prawidłowej sytuacji finansowej zakładu lub planie finansowym określonych w art. 42;
- d) w poważnym stopniu nie wywiązuje się z obowiązków wynikających z przepisów, którym podlega.

W przypadku wycofania zezwolenia lub wygaśnięcia jego ważności, właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego powiadamiają o tym właściwe władze innych Państw Członkowskich, które podejmują odpowiednie środki, aby powstrzymać zakład reasekuracji od podejmowania na nowo działalności na ich terytoriach, zarówno w ramach prawa przedsiębiorczości, jak i w ramach swobody świadczenia usług.

2. Każda decyzja wycofania zezwolenia jest poparta szczegółowym uzasadnieniem i przekazywana do wiadomości zainteresowanego zakładu.

TYTUŁ IV

POSTANOWIENIA ZWIĄZANE Z REASEKURACJĄ OGRANICZONĄ I SPÓŁKAMI CELOWYMI

Artykuł 45

Reasekuracja ograniczona

1. Państwo Członkowskie pochodzenia może wydać szczegółowe postanowienia dotyczące prowadzenia działalności związanej z reasekuracją ograniczoną, obejmujące:

- *obowiązkowe warunki jakie mają być umieszczane we wszystkich sporządzanych umowach;*
- *prawidłowe procedury administracyjne i rachunkowe, odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej i wymagania dotyczące zarządzania ryzykiem;*

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

- wymagania dotyczące informacji rachunkowych, ostrożnościowych i statystycznych;
 - stworzenie rezerw techniczno-ubezpieczeniowe dla zapewnienia jej adekwatności, niezawodności i obiektywności;
 - inwestowanie w aktywa pokrywające rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe w celu zapewnienia, że biorą pod uwagę typ działalności prowadzonej przez zakład reasekuracyjny, a w szczególności naturę, kwotę i długość oczekiwania na wypłatę spodziewanych odszkodowań, w taki sposób, aby zapewnić sprawność, płynność, bezpieczeństwo, rentowność i dopasowanie inwestycji;
 - przepisy odnoszące się do dostępnego i wymaganego marginesu wypłacalności oraz do minimalnego funduszu gwarancyjnego, które utrzymuje zakład reasekuracyjny w odniesieniu do działań związanych z reasekuracją ograniczoną.
2. W interesie przejrzystości Państwa Członkowskie niezwłocznie komunikują Komisji treść wszystkich środków ustanowionych przez ich prawo krajowe dla celów zawartych w ust. 1.

Artykuł 46

Spółki celowe przejmujące ryzyko zakładów ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych

1. Jeżeli Państwo Członkowskie postanawia zezwolić na tworzenie na swoim terytorium spółek celowych w rozumieniu niniejszej dyrektywy, powinno wymagać wcześniejszego, urzędowego zezwolenia.
2. Państwo Członkowskie, w którym zostaje utworzona spółka celowa powinno określić warunki, zgodnie z którymi powinno działać takie przedsiębiorstwo. W szczególności takie Państwo Członkowskie powinno ustanowić przepisy dotyczące:
 - zakresu udzielanego zezwolenia, obowiązkowych warunków zawieranych we wszystkich sporządzanych umowach;
 - dobrej reputacji i odpowiednich kwalifikacji zawodowych osób kierujących spółką celową;
 - właściwych wymagań wobec udziałowców lub członków posiadających kwalifikującą liczbę akcji w spółce celowej;
 - prawidłowych procedur administracyjnych i rachunkowych, odpowiednich mechanizmów kontroli wewnętrznej i wymagań dotyczących zarządzania ryzykiem;
 - wymagań dotyczących informacji rachunkowej, ostrożnościowej i statystycznej;
 - przepisów odnoszących się do wymogów wypłacalności spółek celowych.
3. W interesie przejrzystości Państwa Członkowskie niezwłocznie komunikują Komisji treść wszystkich środków ustanowionych przez ich prawo krajowe dla celów zawartych w ust. 2.

TYTUŁ V

PRZEPISY ODNOSZĄCE SIĘ DO PRAWA PRZEDSIĘBIORCZOŚCI I SWOBODY ŚWIADCZENIA USŁUG

Artykuł 47

Zakłady reasekuracji nieprzestrzegające przepisów prawa

1. Jeżeli właściwe władze przyjmującego Państwa Członkowskiego ustalą, że zakład reasekuracji, który na jego terytorium posiada oddział lub prowadzi działalność w ramach swobody świadczenia usług, nie przestrzega obowiązujących w tym Państwie przepisów prawa, wymagają od zainteresowanego zakładu usunięcia takiej nieprawidłowości. Równocześnie władze przekazują informacje o nieprzestrzeganiu przepisów właściwym władzom rodzimego Państwa Członkowskiego.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

Jeżeli mimo środków podjętych przez właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego, lub jeżeli środki te okazują się w tym państwie niedostateczne, a zakład reasekuracji w dalszym ciągu narusza przepisy prawne obowiązujące w przyjmującym Państwie Członkowskim, państwo to może, po powiadomieniu właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego, zastosować właściwe środki, aby zapobiec dalszym naruszeniom lub karać te naruszenia, włączając, w takim stopniu, w jakim jest to bezwzględnie konieczne, środki zapobiegające dalszemu zawieraniu przez zakład reasekuracji nowych umów reasekuracyjnych na terytorium tego państwa. Państwa Członkowskie zapewniają na swoim terytorium możliwość doręczania zakładom reasekuracji dokumentów prawnych koniecznych w przypadku takich środków.

2. Każdy środek zastosowany na mocy ust. 1, obejmujący kary lub ograniczenia dotyczące prowadzenia działalności reasekuracyjnej, musi zostać właściwie uzasadniony i podany do wiadomości zainteresowanego zakładu reasekuracji.

Artykuł 48

Likwidacja

W przypadku likwidacji zakładu reasekuracji, zobowiązania wynikające z umów zawartych przez oddział zakładu lub w ramach swobody świadczenia usług są wypełniane w ten sam sposób jak zobowiązania wynikające z innych umów reasekuracyjnych zakładu.

TYTUŁ VI

ZAKŁADY REASEKURACJI, KTÓRYCH GŁÓWNE SIEDZIBY ZNAJDUJĄ SIĘ POZA WSPÓLNOTĄ, PROWADZĄCE DZIAŁALNOŚĆ REASEKURACYJNĄ NA TERENIE WSPÓLNOTY

Artykuł 49

Zasada i warunki prowadzenia działalności reasekuracyjnej

Państwo Członkowskie nie stosuje wobec zakładów reasekuracji, mających swoje główne siedziby poza Wspólnotą i rozpoczynających lub prowadzących operacje reasekuracyjne na jego terytorium, przepisów, których wynikiem jest lepsze traktowanie tych zakładów w porównaniu z zakładami reasekuracji mającymi swoją główną siedzibę w tym Państwie Członkowskim.

Artykuł 50

Porozumienia z państwami trzecimi

1. Komisja może przedkładać Radzie wnioski dotyczące negocjacji porozumień z jednym lub większą liczbą krajów trzecich w sprawie środków pełnienia nadzoru nad:

- a) zakładami reasekuracji, które mają główne siedziby w państwie trzecim, prowadzącymi działalność reasekuracyjną na terenie Wspólnoty.
- b) zakładami reasekuracji, które mają główne siedziby na terenie Wspólnoty i prowadzą działalność reasekuracyjną na terytorium państwa trzeciego.

2. Porozumienia, o których mowa w ust. 1, powinny w szczególności dążyć do zapewnienia, na warunkach równoważności regulacji ostrożnościowej, skutecznego dostępu do rynku zakładom reasekuracji na terytorium każdej z umawiających się stron oraz zabezpieczenia wzajemnego uznawania zasad i praktyk nadzoru reasekuracyjnego. W porozumieniach należy również zapewnić, aby:

- a) właściwe władze Państw Członkowskich mogły uzyskiwać informacje niezbędne do nadzorowania zakładów reasekuracji, które mają siedzibę na terenie Wspólnoty i prowadzą działalność na terytorium państw trzecich,

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

- b) właściwe władze Państw Członkowskich mogły uzyskiwać informacje niezbędne do nadzorowania zakładów reasekuracji, które mają główną siedzibę na ich terytorium i prowadzą działalność we Wspólnocie.
3. Bez uszczerbku dla art. 300 ust. 1 i 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Komisja, z pomocą Europejskiego Komitetu ds. Ubezpieczeń i Emerytur Pracowniczych, zbada wynik negocjacji, o których mowa w ust. 1, oraz wynikłą sytuację.

TYTUŁ VII

**ZASADY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO JEDNOSTEK ZALEŻNYCH OD
JEDNOSTEK DOMINUJĄCYCH PODLEGAJĄCYCH PRAWU PAŃSTWA
TRZECIEGO ORAZ DO NABYWANIA PAKIETÓW AKCJI PRZEZ JEDNOSTKI
DOMINUJĄCE**

Artykuł 51

Informowanie Komisji przez Państwa Członkowskie

Właściwe władze Państw Członkowskich powiadamiają Komisję **i właściwe władze innych Państw Członkowskich**:

- a) o wszelkich przypadkach udzielenia zezwolenia bezpośrednim lub pośrednim jednostkom zależnym jednej lub więcej jednostek dominujących, podlegających prawu państwa trzeciego.
- b) o każdym nabyciu przez taką jednostkę dominującą pakietu akcji we wspólnotowym zakładzie reasekuracji, które uczyniłoby z tego ostatniego jednostkę **zależną**.

Jeżeli zezwolenie **określone w lit a)** zostało przyznane jednostce zależnej bezpośrednio lub pośrednio od jednej lub więcej jednostek dominujących podlegających prawu państwa trzeciego, struktura grupy określona zostaje w powiadomieniu, które właściwe władze kierują do Komisji.

Artykuł 52

Traktowanie wspólnotowych zakładów reasekuracji przez państwa trzecie

1. Państwa Członkowskie informują Komisję o trudnościach natury ogólnej, jakie napotykają ich zakłady reasekuracji w tworzeniu przedsiębiorstw oraz prowadzeniu działalności w państwie trzecim lub prowadzeniu operacji w państwie trzecim.
2. Komisja sporządza okresowe sprawozdanie badające sposób traktowania wspólnotowych zakładów reasekuracji w państwach trzecich, pod względami wymienionymi w ust. 3, odnośnie do ustanawiania wspólnotowych zakładów reasekuracji w państwach trzecich, nabywania udziałów w zakładach reasekuracji państw trzecich, prowadzenia operacji reasekuracyjnych przez takie ustanowione zakłady oraz ponadgranicznego świadczenia usług reasekuracyjnych ze Wspólnoty do państw trzecich. Komisja przedstawia te sprawozdania Radzie wraz z odpowiednimi wnioskami lub zaleceniami.
3. W każdym przypadku, gdy Komisja stwierdzi na podstawie sprawozdań, określonych w ust. 2, lub na podstawie innych informacji, że państwo trzecie nie zapewnia wspólnotowym zakładom reasekuracji skutecznego dostępu do rynku, Komisja może przedstawić Radzie zalecenia dotyczące właściwego umocowania, które pozwoli jej prowadzić rokowania w celu uzyskania lepszego dostępu do rynku dla wspólnotowych zakładów reasekuracji.
4. Środki podjęte zgodnie z niniejszym artykułem są zgodne ze zobowiązaniami Wspólnoty wynikającymi z międzynarodowych porozumień, w szczególności wobec Światowej Organizacji Handlu.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

TYTUŁ VIII

INNE PRZEPISY

Artykuł 53

Prawo odwołania do sądu

Państwa Członkowskie zapewniają, że od decyzji dotyczących zakładów reasekuracji, podejmowanych na podstawie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych wdrażających niniejszą dyrektywę, przysługuje odwołanie na drodze sądowej.

Artykuł 54

Współpraca między Państwami Członkowskimi i Komisją

1. Państwa Członkowskie współpracują ze sobą w celu ułatwienia nadzoru nad reasekuracją we Wspólnocie oraz stosowania niniejszej dyrektywy.
2. Komisja i właściwe organy Państw Członkowskich ściśle współpracują ze sobą w celu ułatwienia sprawowania nadzoru nad reasekuracją we Wspólnocie oraz badania trudności, jakie mogą powstać przy stosowaniu przepisów niniejszej dyrektywy.

Artykuł 55

Procedura komitetu

1. Komisja jest wspomagana przez **Europejski** Komitet ds. Ubezpieczeń **i Emerytur Pracowniczych**.
2. W przypadku dokonywania odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8.

Okres, określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 56

Środki wykonawcze

Następujące środki wykonawcze do niniejszej dyrektywy przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 55 ust. 2:

- a) rozszerzenie form prawnych przewidzianych w załączniku I do niniejszej dyrektywy,
- b) wyjaśnienie pozycji wchodzących w skład marginesu wypłacalności, wymienionych w art. 36, w celu uwzględnienia powstania nowych instrumentów finansowych,
- c) podniesienie o maksymalnie 50 % kwoty składek i roszczeń używanej do obliczania wymaganego marginesu wypłacalności, o którym mowa w art. 37 ust. 3 i 4, w klasach innych niż 11, 12 i 13 wymienionych w pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, dla szczególnych typów operacji i umów reasekuracyjnych, w celu uwzględnienia szczególnych warunków tych operacji lub umów,
- d) zmiana minimalnego funduszu gwarancyjnego przewidzianego w art. 40 ust. 2, w celu uwzględnienia rozwoju gospodarczego i finansowego,
- e) wyjaśnienie definicji w art. 2 w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy w całej Wspólnocie.

TYTUŁ IX

ZMIANY W ISTNIEJĄCYCH DYREKTYWACH

Artykuł 57

Zmiany w dyrektywie 73/239/EWG

W dyrektywie 73/239/EWG wprowadza się następujące zmiany:

(1) Ust. 1 i 2 w art. 12a otrzymują brzmienie:

„1. Z właściwymi władzami innego Państwa Członkowskiego są prowadzone konsultacje przed udzieleniem zezwolenia zakładowi ubezpieczeń innych niż na życie, który jest:

- a) jednostką zależną zakładu reasekuracji posiadającego zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub
- b) jednostką zależną jednostki dominującej nad zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającym zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub
- c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje zakład reasekuracji posiadający zezwolenie w innym Państwie Członkowskim.

2. Z właściwym organem zaangażowanego Państwa Członkowskiego, odpowiedzialnym za nadzór nad instytucjami kredytowymi lub przedsiębiorstwami inwestycyjnymi, są prowadzone konsultacje przed udzieleniem zezwolenia zakładowi ubezpieczeń innych niż na życie, który jest:

- a) jednostką zależną instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego, posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub
- b) jednostką zależną jednostki dominującej nad instytucją kredytową lub przedsiębiorstwem inwestycyjnym posiadającymi zezwolenie we Wspólnocie; lub
- c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje instytucję kredytową lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie we Wspólnocie.

(2) W art. 13 ust. 2 dodaje się trzeci akapit w brzmieniu:

Rodzime Państwo Członkowskie zakładu ubezpieczeń nie może odrzucić umowy reasekuracyjnej zawartej przez zakład ubezpieczeń z zakładem reasekuracji posiadającym zezwolenie wydane zgodnie z dyrektywą 200./../WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*) [dyrektywa dotycząca reasekuracji] lub z zakładem ubezpieczeń posiadającym zezwolenie wydane zgodnie z niniejszą dyrektywą lub dyrektywą 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (**) z przyczyn bezpośrednio związanych z kondycją finansową tego zakładu reasekuracji lub ubezpieczeń.

(*) Dz.U. L...

(**) Dz.U. L 345 z 19.12.2002, str. 1. Dyrektywa zmieniona ostatnio dyrektywą 2005/1/WE.”

(3) **Ust. 2 i 3** w art. 15 **otrzymują** brzmienie:

„2. Państwo Członkowskie pochodzenia wymaga, aby każdy zakład ubezpieczeń pokrył rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe oraz rezerwę wyrównawczą, określone w art. 15 a, przez odpowiadające aktywa zgodnie z art. 6 dyrektywy 88/357/EWG. W odniesieniu do ryzyk umiejscowionych na terytorium Wspólnoty Europejskiej, aktywa te muszą znajdować się na terytorium Wspólnoty. Państwa Członkowskie nie wymagają, aby zakłady ubezpieczeń umiejscawiały swoje aktywa w określonym Państwie Członkowskim. Państwo Członkowskie pochodzenia może jednak dopuścić złagodzenie zasad dotyczących umiejscowienia aktywów.

3. Państwa Członkowskie nie zachowują ani nie wprowadzają odnośnie do tworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych systemu tworzenia rezerwy brutto, który wymaga zastawiania przez reasekuratora aktywów na pokrycie nieotrzymanych składek lub nieuregulowanych zabezpieczeń roszczeń, jeżeli reasekurator jest zakładem reasekuracji, który otrzymał zezwolenie zgodnie z dyrektywą 200./../WE [dyrektywa dotycząca reasekuracji] lub zakładem ubezpieczeń, który otrzymał zezwolenie zgodnie z niniejszą dyrektywą lub dyrektywą 2002/83/WE.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

Jeżeli rodzime Państwo Członkowskie dopuszcza, aby rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe były pokryte przez roszczenia wobec reasekuratorów, którzy nie otrzymali zezwolenia zgodnie z dyrektywą 200./../WE [dyrektywa dotycząca reasekuracji] lub zakładów ubezpieczeń, które nie otrzymały zezwolenia zgodnie z niniejszą dyrektywą ani dyrektywą 2002/83/WE, **ustala ono warunki przyjęcia takich roszczeń.**"

(4) W artykule 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

(a) literę b) zastępuje się następującym tekstem:

„b) rezerwy (ustawowe i wolne rezerwy), które nie odpowiadają zobowiązaniom reasekuracyjnym lub są zaliczone do rezerw wyrównawczych;”

b) w czwartym akapicie zdanie wstępne i pkt a) zostają zastąpione następującym tekstem:

„Dopuszczalny margines wypłacalności zostaje również zmniejszony o następujące pozycje:

a) udziały kapitałowe, które zakład ubezpieczeń posiada w:

- zakładach ubezpieczeń w rozumieniu art. 6 niniejszej dyrektywy, art. 4 dyrektywy 2002/83/WE lub art. 1 lit. b) dyrektywy 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*),
- zakładach reasekuracji w rozumieniu art. 3 dyrektywy 200./../WE [dyrektywa dotycząca reasekuracji] lub zakładach reasekuracji w krajach niebędących członkami Wspólnoty w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 98/78/WE,
- ubezpieczeniowych grupach kapitałowych w rozumieniu art. 1 lit. i) dyrektywy 98/78/WE,
- instytucjach kredytowych i instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 1 i 5 dyrektywy 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (**),
- przedsiębiorstwach inwestycyjnych oraz instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 93/22/EWG (***) oraz art. 2 ust. 4 i 7 dyrektywy Rady 93/6/EWG (****);

(*) Dz.U. L 330 z 5.12.1998, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

(**) Dz.U. L 126 z 26.5.2000, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

(***) Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 27. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/87/WE.

(****) Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 1. Dyrektywa zmieniona ostatnio dyrektywą 2005/1/WE."

(5) Artykule 16a otrzymuje następujące brzmienie :

a) ust. 3, siódmy akapit zastępuje się następującym tekstem :

„Suma w ten sposób uzyskana należy pomnożyć przez współczynnik istniejący w odniesieniu do sumy z trzech ostatnich lat finansowych ustalany jako iloraz wysokości odszkodowań pozostałych do wypłacenia przez zakład, pomniejszonej o udział z tytułu reasekuracji, i kwoty odszkodowań brutto; współczynnik ten nie może być w żadnym wypadku niższy niż 50 %. Na wniosek z dołączoną dokumentacją pomocniczą, złożony przez zakład reasekuracji do właściwych organów Państwa Członkowskiego pochodzenia i po uzgodnieniu z tymi organami, kwoty odzyskiwane od spółek celowych, określone w art. 46 dyrektywy 200./../WE [dyrektywa reasekuracyjna] również mogą być odliczone jako retrocesja.”

b) w ust. 4 siódmy akapit zastępuje się następującym tekstem :

„Suma w ten sposób uzyskana należy pomnożyć przez współczynnik istniejący w odniesieniu do sumy z trzech ostatnich lat finansowych ustalany jako iloraz wysokości odszkodowań pozostałych do wypłacenia przez zakład, pomniejszonej o udział z tytułu reasekuracji, i kwoty odszkodowań brutto; współczynnik ten nie może być w żadnym wypadku niższy niż 50 %. Na wniosek z dołączoną dokumentacją pomocniczą, złożony przez zakład reasekuracji do właściwych organów Państwa Członkowskiego pochodzenia i po uzgodnieniu z tymi organami, kwoty odzyskiwane od spółek celowych, określone w art. 46 dyrektywy 200./../WE [dyrektywa reasekuracyjna] również mogą być odliczone jako retrocesja.”

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

(6) Dodaje się art. 17b w brzmieniu:

„Artykuł 17b

1. Każde Państwo Członkowskie wymaga, by zakład ubezpieczeniowy, którego główna siedziba znajduje się na jego terytorium i który prowadzi działalność reasekuracyjną utworzył, w odniesieniu do całej swojej działalności, minimalny fundusz gwarancyjny, zgodnie z art. 40 dyrektywy 200.././EC [dyrektywa reasekuracyjna], jeżeli spełniony jest jeden z następujących warunków:

- a) zebrane składki reasekuracyjne przekraczają 10 % jego całkowitej sumy składek;
- b) zebrane składki reasekuracyjne przekraczają 50 000 000 EUR;
- c) rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe wynikające z przejścia przez nich ryzyka przekraczają 10 % jego łącznych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych.

2. Każde Państwo Członkowskie może zdecydować o zastosowaniu w stosunku do zakładów ubezpieczeń na życie, do których odnosił się ust. 1, i których siedziba zarządu mieści się na jego terytorium, przepisów art. 34 dyrektywy 200.././WE [dyrektywa reasekuracyjna] w zakresie ich działalności reasekuracyjnej, jeżeli spełniony jest jeden z warunków przedstawionych w ust. 1.

W takim przypadku, dane Państwo Członkowskie wprowadza nakaz, aby wszystkie środki finansowe przeznaczone przez zakład ubezpieczeń na życie na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych w związku z zawartymi umowami o reasekurację, zostały wydzielone, zarządzane i odseparowane od bezpośredniej działalności ubezpieczeniowej zakładów ubezpieczeń, bez jakiegokolwiek możliwości transferu. W takim przypadku, i tylko w zakresie ich działalności reasekuracyjnej, zakłady ubezpieczeń na życie nie będą poddane przepisom art. 22-22 dyrektywy 92/49/EWG i załącznika I do dyrektywy 88/357/EWG.

Każde Państwo Członkowskie zapewnia, aby jego właściwe władze zweryfikowały wydzielenie przewidziane w poprzedzającym akapicie.

3. Jeżeli Komisja stosownie do art. 56 lit. c) dyrektywy 200.././WE Parlamentu Europejskiego i Rady* [dyrektywa reasekuracyjna] postanowi zwiększyć kwoty używane do obliczania wymaganego marginesu wypłacalności przewidzianego w art. 37 ust. 3 i 4 tejże dyrektywy, wówczas każde Państwo Członkowskie zastosuje do takich zakładów ubezpieczeń, określonych w ust. 1, przepisy art. 35-39 tej dyrektywy odnośnie do ich operacji przejścia ryzyka reasekuracji.”

(7) W art. 20a ust. 4 otrzymuje następujące brzmienie:

„4. Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwe organy posiadają uprawnienia pozwalające na zmniejszenie redukcji opartej na reasekuracji, do marginesu wypłacalności określonego zgodnie z art. 16a, w przypadku jeśli:

- a) charakter lub jakość umów reasekuracji uległy znacznej zmianie od ostatniego roku obrachunkowego;
- b) nie istnieje przeniesienie ryzyka na podstawie umów reasekuracji lub jest ono nieznaczące.”

Artykuł 58

Zmiany w dyrektywie 92/49/EWG

W dyrektywie 92/49/EWG wprowadza się następujące zmiany:

(1) Ust. 1a w art. 15 otrzymuje brzmienie:

„1a. Jeżeli nabywcą pakietu akcji określonego w ust. 1 jest zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, instytucja kredytowa lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie w innym Państwie Członkowskim lub jednostka dominująca takiego podmiotu lub osoba fizyczna lub prawna kontrolująca taki podmiot oraz, jeżeli w wyniku takiego nabycia jednostka, w której nabywca zamierza posiadać pakiet akcji, stałaby się jednostką zależną lub podlegającą kontroli nabywcy, ocena nabycia musi podlegać przednim konsultacjom określonym w art. 12a dyrektywy 73/239/EWG.”

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

(2) Ust. 4, 5 i 5a w art. 16 otrzymują brzmienie:

„4. Właściwe władze otrzymujące poufne informacje na mocy ust. 1 i 2 mogą te informacje wykorzystywać jedynie w trakcie pełnienia swoich obowiązków:

- w celu ustalenia, czy zostały wypełnione zasady regulujące podejmowanie działalności ubezpieczeniowej oraz stwarzania udogodnień w zakresie monitorowania i prowadzenia takiej działalności, szczególnie w przypadku gdy dotyczy to monitorowania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, marginesu wypłacalności, procedur administracyjnych i księgowych oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej,
- w celu nałożenia sankcji,
- w postępowaniu administracyjnym odwoławczym, dotyczącym decyzji wydanych przez właściwe władze, lub
- w postępowaniu sądowym wszczętym na podstawie art. 53 lub na podstawie szczególnych przepisów przewidzianych w niniejszej dyrektywie i innych w dyrektywach przyjętych w zakresie zakładów ubezpieczeń i reasekuracji.

5. Ustępy 1 i 4 nie wykluczają wymiany informacji w ramach jednego Państwa Członkowskiego w przypadku, gdy w ramach tego samego Państwa Członkowskiego działają dwie lub więcej właściwe władze lub między Państwami Członkowskimi, lub między właściwymi władzami i:

- władzami odpowiedzialnymi za urzędowy nadzór nad instytucjami kredytowymi lub innymi organizacjami finansowymi oraz władzami odpowiedzialnymi za nadzór nad rynkami finansowymi,
- organami uczestniczącymi w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji oraz w innych podobnych postępowaniach, oraz
- osobami odpowiedzialnymi za przeprowadzenie ustawowego badania sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji i innych instytucji finansowych,

w ramach wykonywania funkcji nadzorczych oraz ujawniania organom prowadzącym (przymusowe) postępowanie likwidacyjne lub zarządzającym funduszami gwarancyjnymi, informacji niezbędnych do wykonywania ich obowiązków. Informacje otrzymane przez te w władze, organy i osoby podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej ustanowionemu w ust. 1.

5a. W drodze odstępstwa od ust. 1 i 4, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wymianę informacji między właściwymi władzami i:

- władzami odpowiedzialnymi za nadzorowanie organów zaangażowanych w likwidację i upadłość zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji oraz w inne podobne postępowania, lub
- władzami odpowiedzialnymi za nadzorowanie osób zobowiązanych do wykonywania ustawowych kontroli sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji, instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych i innych instytucji finansowych, lub
- niezależnymi aktuariuszami zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji prowadzącymi prawny nadzór nad tymi zakładami oraz organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie tych aktuariuszy.

Państwa Członkowskie, które korzystają z możliwości przewidzianej w akapicie pierwszym, wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

- informacja ta ma na celu nadzorowanie lub wykonywanie prawnego nadzoru wskazanego w akapicie pierwszym,
- informacja otrzymana w tym kontekście podlega warunkom tajemnicy zawodowej określonym w ust. 1,
- w przypadku gdy informacja pochodzi z innego Państwa Członkowskiego, nie może być ujawniona bez wyraźnej zgody właściwych władz, które ją ujawniły, a gdzie stosowne, jedynie do celów, na które te władze wyraziły zgodę.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji oraz pozostałym Państwom Członkowskim nazwiska lub nazwy władz, osób i organów, które mogą otrzymywać informacje zgodnie z niniejszym ustępem.”

(3) W art. 21 ust. 1, otrzymuje następujące brzmienie:

a) wstęp zastępuje się następującym tekstem :

„1. Państwo Członkowskie pochodzenia może nie wydać zakładom ubezpieczeniowym zezwolenia na pokrycie ich rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i rezerw wyrównawczych aktywami innymi niż należące do następujących kategorii:”

(b) pkt. B, lit. f) otrzymuje następujące brzmienie:

„f) należności reasekuratorów, włącznie z udziałem reasekuratorów w rezerwach technicznych oraz należności spółek celowych, o których mowa w art. 46 dyrektywy 200./../WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*) [dyrektywa reasekuracyjna].

(*) Dz.L ...”

(c) Akapit trzeci otrzymuje następujące brzmienie:

„Włączenie aktywów lub kategorii aktywów wymienionych w pierwszym akapicie nie oznacza, że wszystkie te aktywa powinny być automatycznie akceptowane jako pokrycie dla rezerw technicznych. Państwo Członkowskie pochodzenia powinno ustanowić bardziej szczegółowe przepisy dotyczące warunków stosowania akceptowalnych aktywów.”

(4) W art. 22 ust. 1 wstęp otrzymuje następujące brzmienie:

„1. W odniesieniu do aktywów pokrywających rezerwy techniczne i rezerwy wyrównawcze, Państwo Członkowskie pochodzenia wymaga od każdego zakładu ubezpieczeniowego, aby inwestował nie więcej niż:”

Artykuł 59

Zmiany w dyrektywie 2002/83/WE

W dyrektywie 2002/83/WE wprowadza się następujące zmiany:

(1) W art. 1 ust. 1 dodaje się lit. s) w brzmieniu:

„s) »zakład reasekuracji« oznacza zakład reasekuracji w rozumieniu art. 2 lit. c) dyrektywy 200./../WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*) [dyrektywa dotycząca reasekuracji]

(*) Dz.U. L...”

(2) Dodaje się art. 9a w brzmieniu:

„Artykuł 9a

Wcześniejsze konsultacje z właściwymi władzami innych Państw Członkowskich

1. Z właściwymi władzami innego Państwa Członkowskiego są prowadzone konsultacje przed udzieleniem zezwolenia zakładowi ubezpieczeń na życie, który jest:

- a) jednostką zależną zakładu reasekuracji posiadającego zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub
- b) jednostką zależną jednostki dominującej nad zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającym zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub
- c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje zakład reasekuracji posiadający zezwolenie w innym Państwie Członkowskim.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

2. Z właściwym organem zaangażowanego Państwa Członkowskiego, odpowiedzialnym za nadzór nad instytucjami kredytowymi lub przedsiębiorstwami inwestycyjnymi, są prowadzone konsultacje przed udzieleniem zezwolenia zakładowi ubezpieczeń, który jest:

- a) jednostką zależną instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego, posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub
- b) jednostką zależną jednostki dominującej nad instytucją kredytową lub przedsiębiorstwem inwestycyjnym posiadającymi zezwolenie we Wspólnocie; lub
- c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje instytucję kredytową lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie we Wspólnocie.

3. Odpowiednie właściwe władze określone w ust. 1 i 2 konsultują się wzajemnie, w szczególności podczas dokonywania oceny stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu uczestniczących w zarządzaniu innym podmiotem należącym do tej samej grupy. Przekazują sobie wzajemnie wszelkie informacje odnoszące się do stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu, istotne dla innych właściwych władz uczestniczących w udzielaniu zezwoleń, a także prowadzeniu oceny zgodności z warunkami działalności.”

(3) W art. 10 ust. 2 dodaje się drugi akapit w brzmieniu:

„Rodzime Państwo Członkowskie zakładu ubezpieczeń nie może odrzucić umowy reasekuracyjnej zawartej przez zakład ubezpieczeń z zakładem reasekuracji posiadającym zezwolenie wydane na mocy dyrektywy 200./../WE [dyrektywa dotycząca reasekuracji] lub z zakładem ubezpieczeń posiadającym zezwolenie wydane na mocy dyrektywy 73/239/EWG lub niniejszej dyrektywy z przyczyn bezpośrednio związanych z kondycją finansową tego zakładu reasekuracji lub ubezpieczeń.”

(4) W art. 15 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Jeżeli nabywcą pakietu akcji, określonego w ust. 1 jest zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, instytucja kredytowa lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie w innym Państwie Członkowskim, lub jednostka dominująca takiego podmiotu, lub osoba fizyczna lub prawna kontrolująca taki podmiot, oraz jeżeli w wyniku takiego nabycia przedsiębiorstwo, w którym nabywca zamierza posiadać pakiet akcji, stałoby się jednostką zależną lub podlegającą kontroli nabywcy, ocena nabycia musi podlegać uprzednim konsultacjom, o których mowa w art. 9a.”

(5) W art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustępy 4, 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„4. Właściwe władze otrzymujące poufne informacje na mocy ust. 1 i 2 mogą te informacje wykorzystać jedynie w trakcie pełnienia swoich obowiązków:

— w celu ustalenia, czy zostały spełnione warunki dotyczące podejmowania działalności ubezpieczeniowej oraz stwarzania udogodnień w zakresie monitorowania i prowadzenia takiej działalności, szczególnie w przypadku gdy dotyczy to monitorowania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, marginesu wypłacalności, procedur administracyjnych i rachunkowych oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej, lub

— do nałożenia sankcji, lub

— w odwoławczym postępowaniu administracyjnym, dotyczącym decyzji wydanych przez właściwe władze, lub

— w postępowaniu sądowym wszczętym na podstawie art. 67 lub na podstawie szczególnych przepisów przewidzianych w niniejszej dyrektywie i innych w dyrektywach przyjętych w zakresie zakładów ubezpieczeń i reasekuracji.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

5. Ustępy 1 i 4 nie wykluczają wymiany informacji w ramach jednego Państwa Członkowskiego w przypadku, gdy w ramach tego samego Państwa Członkowskiego działają dwie lub więcej właściwe władze lub między Państwami Członkowskimi, lub między właściwymi władzami i:

- władzami odpowiedzialnymi za urzędowy nadzór nad instytucjami kredytowymi lub innymi organizacjami finansowymi oraz władzami odpowiedzialnymi za nadzór nad rynkami finansowymi,
- organami uczestniczącymi w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji oraz w innych podobnych postępowaniach, oraz
- osobami odpowiedzialnymi za przeprowadzenie ustawowego badania sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji i innych instytucji finansowych,

w ramach wykonywania funkcji nadzorczych oraz ujawniania organom prowadzącym (przymusowe) postępowanie likwidacyjne lub zarządzającym funduszami gwarancyjnymi, informacji niezbędnych do wykonywania ich obowiązków. Informacje otrzymane przez te władze, organy i osoby podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej ustanowionemu w ust. 1.

6. W drodze odstępstwa od ust. 1 i 4, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wymianę informacji między właściwymi władzami i:

- władzami odpowiedzialnymi za nadzorowanie organów zaangażowanych w likwidację i upadłość zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji oraz w inne podobne postępowania, lub
- władzami odpowiedzialnymi za nadzorowanie osób zobowiązanych do wykonywania ustawowych kontroli sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji, instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych i innych instytucji finansowych, lub
- niezależnymi aktuariuszami zakładów ubezpieczeń i reasekuracji prowadzącymi prawny nadzór nad tymi zakładami oraz organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie tych aktuariuszy.

Państwa Członkowskie, które korzystają z możliwości przewidzianej w akapicie pierwszym, wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

- informacja ta ma na celu nadzorowanie lub wykonywanie prawnego nadzoru wskazanego w akapicie pierwszym,
- informacja otrzymana w tym kontekście podlega warunkom tajemnicy zawodowej określonym w ust. 1,
- w przypadku gdy informacja pochodzi z innego Państwa Członkowskiego, nie może być ujawniona bez wyraźnej zgody właściwych władz, które ją ujawniły, a gdzie stosowne, jedynie do celów, na które te władze wyraziły zgodę.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji oraz pozostałym Państwom Członkowskim nazwiska lub nazwy władz, osób i organów, które mogą otrzymywać informacje zgodnie z niniejszym ustępem.”

b) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Ust. 1-7 nie stanowią dla właściwych władz przeszkody w przekazywaniu

- bankom centralnym i innym instytucjom o podobnej funkcji w ramach ich właściwości, jako władz monetarnych,

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

- w odpowiednim przypadku innym władzom publicznym odpowiedzialnym za nadzorowanie systemów płatniczych,

informacji przeznaczonych do wykonywania ich zadań ani też nie stanowi przeszkody dla takich organów lub instytucji w przekazywaniu właściwym władzom takich informacji, jakich mogą one potrzebować do celów ust. 4. Informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej nałożonej niniejszym artykułem.”

(6) Artykuł 20 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa Członkowskie nie zachowują ani nie wprowadzają odnośnie do tworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych systemu tworzenia rezerwy brutto, który wymaga zastawiania przez reasekuratora, posiadającego zezwolenie na mocy *dyrektywy 200./../WE [dyrektywa dotycząca reasekuracji]*, aktywów na pokrycie nieotrzymanych składek lub nieuregulowanych zabezpieczeń roszczeń, jeżeli reasekurator jest zakładem reasekuracji lub zakładem ubezpieczeń, który otrzymał zezwolenie zgodnie z *dyrektywą 73/239/EWG* lub niniejszą *dyrektywą*.”

Jeżeli rodzime Państwo Członkowskie dopuszcza, aby rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe były pokryte przez roszczenia wobec reasekuratorów, którzy nie otrzymali zezwolenia zgodnie z *dyrektywą 200./../WE [dyrektywa dotycząca reasekuracji]*, lub zakładów ubezpieczeń, które nie otrzymały zezwolenia zgodnie z *dyrektywą 73/239/EWG* lub niniejszą *dyrektywą*, **ustala warunki przyjęcia takich roszczeń.”**

(7) **Art. 23 otrzymuje następujące brzmienie:**

a) w ust. 1 pkt. B, litera f) otrzymuje następujące brzmienie:

„f) **należności reasekuratorów, łącznie z udziałem reasekuratorów w rezerwach techniczno-ubezpieczeniowych oraz należności spółek celowych, o których mowa w art. 46 *dyrektywy 200./../WE [dyrektywa dotycząca reasekuracji]*.”**

b) w ust. 3 pierwszy akapit otrzymuje następujące brzmienie :

„3. **Włączenie aktywów lub kategorii aktywów wymienionych w ust. 1 nie oznacza, że wszystkie te aktywa powinny być automatycznie akceptowane jako pokrycie dla rezerw techniczno-ubezpieczeniowych. Państwo Członkowskie pochodzenia powinno ustanowić bardziej szczegółowe przepisy dotyczące stosowania akceptowalnych aktywów.”**

(8) W art. 27 ust. 2 dodaje się drugi, trzeci, czwarty, piąty, szósty i siódmy akapit w brzmieniu:

„Dopuszczalny margines wypłacalności zostaje również zmniejszony o następujące pozycje:

a) udziały kapitałowe, które zakład ubezpieczeń posiada w:

- zakładach ubezpieczeń w rozumieniu art. 4 niniejszej *dyrektywy*, art. 6 *dyrektywy 73/239/EWG* lub art. 1 lit. b) *dyrektywy 98/78/WE* Parlamentu Europejskiego i Rady (*),
- zakładach reasekuracji w rozumieniu art. 3 *dyrektywy 200./../WE [dyrektywa dotycząca reasekuracji]* lub zakładach reasekuracji w krajach niebędących członkami Wspólnoty w rozumieniu art. 1 ust. 1 *dyrektywy 98/78/WE*,
- ubezpieczeniowych grupach kapitałowych w rozumieniu art. 1 lit. i) *dyrektywy 98/78/WE*,
- instytucjach kredytowych i instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 1 i 5 *dyrektywy 2000/12/WE*,
- przedsiębiorstwach inwestycyjnych oraz instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 2 *dyrektywy 93/22/EWG* oraz art. 2 ust. 4 i 7 *dyrektywy Rady 93/6/EWG* (**);

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

- b) każdą z następujących pozycji, które zakład ubezpieczeń posiada w odniesieniu do podmiotów określonych w lit. a), w których posiada udział kapitałowy:
- instrumenty określone w ust. 3,
 - instrumenty określone w art. 16 ust. 3 dyrektywy 73/239/EWG,
 - wierzytelności podporządkowane i instrumenty określone w art. 35 i 36 ust. 3 dyrektywy 2000/12/WE.

Jeżeli udziały w innej instytucji kredytowej, przedsiębiorstwie inwestycyjnym, instytucji finansowej, zakładzie ubezpieczeń lub reasekuracji lub ubezpieczeniowej grupie kapitałowej posiadane są tymczasowo do celów pomocy finansowej przeznaczonej na reorganizację oraz utrzymanie podmiotu, właściwy organ może odstąpić od stosowania przepisów w sprawie odliczeń określonych w akapicie trzecim lit. a) i b).

Alternatywnie, do odliczania pozycji określonych w akapicie trzecim lit. a) i b), które zakład ubezpieczeń posiada w instytucjach kredytowych, przedsiębiorstwach inwestycyjnych i instytucjach finansowych, Państwa Członkowskie mogą umożliwić swoim zakładom ubezpieczeń stosowanie mutatis mutandis metod 1, 2, lub 3 określonych w załączniku I do dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (**). Metodę 1 (konsolidacja rachunkowości) stosuje się jedynie wtedy, gdy właściwy organ ma pewność co do poziomu zintegrowanego zarządzania oraz kontroli wewnętrznej w odniesieniu do podmiotów, które zostałyby włączone w zakres konsolidacji. Wybraną metodę stosuje się w sposób jednolity długookresowo.

Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, że do celów obliczania marginesu wypłacalności przewidzianego w niniejszej dyrektywie zakłady ubezpieczeń podlegające dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 98/78/WE lub dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 2002/87/WE nie muszą odliczać pozycji określonych w akapicie czwartym lit. a) i b), posiadanych w instytucjach kredytowych, przedsiębiorstwach inwestycyjnych, instytucjach finansowych, zakładach ubezpieczeń lub reasekuracji lub w ubezpieczeniowych grupach kapitałowych objętych zakresem dodatkowego nadzoru.

Do celów odliczania udziałów kapitałowych określonych w niniejszym ustępie udział kapitałowy oznacza udział kapitałowy w rozumieniu art. 1 lit. g) dyrektywy 98/78/WE.

(*) Dz.U. L 330 z 5.12.1998, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

(**) Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

(***) Dz.U. L 35 z 11.2.2003, str. 1. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2005/1/WE."

(9) Art.28 otrzymuje następujące brzmienie :

(a) lit. a) otrzymuje następujące brzmienie:

„a) wynik pierwszy:

część stanowiąca 4 % rezerw matematycznych, odnosząca się do ubezpieczeń bezpośrednich wraz z cesjami reasekuracyjnymi i ryzykiem przyjętym do reasekuracji należy pomnożyć przez odnoszący się do ostatniego roku obrachunkowego współczynnik ustalany jako iloraz łącznej sumy rezerw matematycznych, pomniejszonych o wspomniane powyżej cesje reasekuracyjne; współczynnik ten w żadnym przypadku nie może być niższy niż 85 %; Na wniosek z dołączoną dokumentacją pomocniczą, złożony przez zakład ubezpieczeń do właściwych organów Państwa Członkowskiego pochodzenia i po uzgodnieniu z tymi organami, możliwe do odzyskania od spółek celowych kwoty, określone w art. 46 dyrektywy 200./.../WE [dyrektywa reasekuracyjna] również mogą być odliczone jako retrocesja."

b) litera b) pierwszy akapit otrzymuje następujące brzmienie :

„b) wynik drugi:

dla polis, w których fundusz ryzyka nie jest liczbą ujemną - część stanowiąca 0,3 % funduszu ryzyka przyjętego do ubezpieczenia przez zakład należy pomnożyć przez odnoszący się do ostatniego roku obrachunkowego współczynnik ustalany jako iloraz łącznej wielkości ryzyka zatrzymanego jako zobowiązanie zakładu po uwzględnieniu cesji reasekuracyjnych i retrocesji, do łącznej wielkości ryzyka z uwzględnieniem reasekuracji; współczynnik ten w żadnym przypadku nie może być niższy niż 50 %. Na wniosek z dołączoną dokumentacją pomocniczą, złożony przez zakład ubezpieczeń do właściwych organów Państwa Członkowskiego pochodzenia i po uzgodnieniu z tymi organami, możliwe do odzyskania od spółek celowych kwoty, określone w art. 46 dyrektywy 200./.../WE [dyrektywa reasekuracyjna] również mogą być odliczone jako retrocesja."

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

(10) Dodaje się art. 28a w brzmieniu:

„Artykuł 28a

Margines wypłacalności dla zakładów ubezpieczeń prowadzących działalność reasekuracyjną

1. Każde Państwo Członkowskie stosuje wobec zakładów ubezpieczeniowych, których główna siedziba znajduje się na jego terytorium, przepisy art. 35-39 dyrektywy 200../WE [dyrektywa reasekuracyjna] odnośnie do ich operacji przejścia ryzyka reasekuracji, gdy spełniony jest jeden z następujących warunków:

- a) zebrane składki reasekuracyjne przekraczają 10 % ich całkowitej sumy składek;
- b) zebrane składki reasekuracyjne przekraczają **50 000 000 EUR**;
- c) rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe wynikające z przejścia ryzyka przekraczają 10 % łącznych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych.

2. Każde Państwo Członkowskie może zdecydować o zastosowaniu w stosunku do zakładów ubezpieczeń na życie o których mowa w ust. 1, i których siedziba zarządu mieści się na jego terytorium, przepisów art. 34 dyrektywy 200../WE [dyrektywa reasekuracyjna] w zakresie ich działalności reasekuracyjnej, jeżeli spełniony jest jeden z warunków przedstawionych w ust. 1.

W takim przypadku, dane Państwo Członkowskie wprowadza nakaz, by wszystkie środki finansowe przeznaczone przez zakład ubezpieczeń na życie na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych w związku z zawartymi umowami o reasekurację, zostały wydzielone, zarządzane i odseparowane od bezpośredniej działalności ubezpieczeniowej zakładów ubezpieczeń, bez jakiegokolwiek możliwości transferu. W takim przypadku, i tylko w zakresie ich działalności reasekuracyjnej, zakłady ubezpieczeń na życie nie będą poddane przepisom art. 22-26 niniejszej dyrektywy.

Każde Państwo Członkowskie zapewnia, by jego odpowiednie władze zweryfikowały separację przewidzianą w drugim akapicie.”

(11) Art. 37 ust. 4 uzyskuje następujące brzmienie:

„4. Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwe organy posiadają uprawnienia pozwalające na zmniejszenie redukcji opartej na reasekuracji do marginesu wypłacalności określonego zgodnie z art. 28, w przypadku jeżeli:

- a) **charakter lub jakość umów reasekuracyjnych uległy znacznej zmianie w porównaniu z poprzednim roku obrachunkowym;**
- b) **transfer ryzyka związany z umowami reasekuracyjnym nie występuje lub występuje w ograniczonym stopniu.”**

Artykuł 60

Zmiany w dyrektywie 98/78/WE

W dyrektywie 98/78/WE wprowadza się następujące zmiany:

(1) Tytuł otrzymuje brzmienie:

„Dyrektywa 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 1998 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i reasekuracji w grupach ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych.”

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

(2) W art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) Litery c), i), j) i k) otrzymują brzmienie:

- „c) »zakład reasekuracji« oznacza zakład, który otrzymał urzędowe zezwolenie, zgodnie z art. 3 dyrektywy 200./../WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*) [dyrektywa dotycząca reasekuracji];
- i) »ubezpieczeniowa grupa kapitałowa« oznacza zakład macierzysty, którego główna działalność polega na nabywaniu i posiadaniu udziałów kapitałowych w zakładach zależnych, o ile zakłady te są wyłącznie lub głównie zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji lub zakładami ubezpieczeń lub reasekuracji mieszczącymi się w państwach trzecich, a co najmniej jeden z tych zakładów zależnych jest zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji, oraz który nie jest finansową spółką holdingową o działalności mieszanej w rozumieniu dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (**);
- j) »ubezpieczeniowa grupa kapitałowa prowadząca działalność mieszaną« oznacza zakład macierzysty inny niż zakład ubezpieczeń, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim, zakład reasekuracji, zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim, ubezpieczeniowa grupa kapitałowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w rozumieniu dyrektywy 2002/87/WE, który wśród swoich zakładów zależnych posiada co najmniej jeden zakład ubezpieczeń lub reasekuracji;
- k) »właściwe organy« oznaczają organy krajowe upoważnione na mocy ustawy lub rozporządzenia do nadzorowania zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji.

(*) Dz.U. L...

(**) Dz.U. L 35 z 11.2.2003, str. 1 Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.”

b) Dodaje się lit. l) w brzmieniu:

- „l) »zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim« oznacza zakład, który musiałby otrzymać zezwolenie zgodnie z art. 3 dyrektywy 200./../WE [dyrektywa dotycząca reasekuracji], gdyby miał swoją zarejestrowaną siedzibę na terenie Wspólnoty;”

(3) Art. 2, 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 2

Przypadki stosowania dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji

1. Poza przepisami dyrektyw 73/239/EWG, 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*) oraz 200./../WE [dyrektywa dotycząca reasekuracji], które określają zasady nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i reasekuracji, Państwa Członkowskie przewidują nadzór dodatkowy nad każdym zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji, który jest zakładem posiadającym udziały kapitałowe w co najmniej jednym zakładzie ubezpieczeń, zakładzie reasekuracji lub zakładzie ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub zakładzie reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim w sposób przewidziany w art. 5, 6, 8 i 9.

2. Każdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, którego zakład macierzysty jest ubezpieczeniową grupą kapitałową, zakładem ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub zakładem reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, podlega dodatkowemu nadzorowi w sposób przewidziany w art. 5 ust. 2, art. 6, 8 i 10.

3. Każdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, którego zakład macierzysty jest ubezpieczeniową grupą kapitałową prowadzącą działalność mieszaną, podlega dodatkowemu nadzorowi w sposób przewidziany w art. 5 ust. 2, art. 6 i 8.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

Artykuł 3

Zasięg nadzoru dodatkowego

1. Sprawowanie nadzoru dodatkowego zgodnie z art. 2 nie pociąga za sobą w żadnym razie obowiązku właściwych organów nadzoru nad zakładem ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim, nad zakładem reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, nad ubezpieczeniową grupą kapitałową ani nad ubezpieczeniową grupą kapitałową prowadzącą działalność mieszaną, rozpatrywanymi indywidualnie.

2. W dodatkowym nadzorze bierze się pod uwagę następujące przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 5, 6, 8, 9 i 10:

- przedsiębiorstwa powiązane z zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji,
- przedsiębiorstwa mające udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji,
- przedsiębiorstwa powiązane z przedsiębiorstwem mającym udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji.

3. Państwa Członkowskie mogą zdecydować o nieuwzględnieniu w sprawowaniu nadzoru dodatkowego, o którym mowa w art. 2, zakładów mających siedzibę statutową w państwie trzecim, o ile istnieją przeszkody prawne w przekazywaniu niezbędnych informacji, bez uszczerbku dla przepisów załącznika I pkt 2.5 oraz załącznika II pkt 4.

Ponadto właściwe organy odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru dodatkowego mogą zdecydować, w poszczególnych przypadkach, o nieuwzględnieniu zakładu w sprawowaniu nadzoru dodatkowego, o którym mowa w art. 2, w następujących przypadkach:

- jeżeli zakład mający podlegać nadzorowi ma małe znaczenie w kontekście celów nadzoru dodatkowego nad zakładami ubezpieczeń i reasekuracji;
- jeżeli uwzględnienie sytuacji finansowej zakładu byłoby niewłaściwe lub wprowadzające w błąd w kontekście celów nadzoru dodatkowego nad zakładami ubezpieczeń i reasekuracji.

Artykuł 4

Właściwe organy odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru dodatkowego

1. Nadzór dodatkowy sprawowany jest przez właściwe organy Państwa Członkowskiego, w którym zakład ubezpieczeń otrzymał zezwolenie urzędowe, zgodnie z art. 6 dyrektywy 73/239/EWG lub art. 4 dyrektywy 2002/83/WE lub art. 3 dyrektywy 200.../WE [dyrektywa dotycząca reasekuracji].

2. Jeżeli zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji, które otrzymały zezwolenie w dwóch lub więcej Państwach Członkowskich, mają za zakład macierzysty tę samą ubezpieczeniową grupę kapitałową, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim, zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim lub ubezpieczeniową grupę kapitałową prowadzącą działalność mieszaną, to właściwe organy tych Państw Członkowskich mogą zgodzić się co do wyboru tych spośród nich, które będą odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru dodatkowego.

3. Jeżeli Państwo Członkowskie posiada więcej niż jeden właściwy organ sprawowania nadzoru dodatkowego nad zakładami ubezpieczeń oraz zakładami reasekuracji, wówczas Państwo to podejmuje konieczne kroki w celu zapewnienia koordynacji między tymi organami.

(*) Dz.U. L 345 z 19.12.2002, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE."

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

(4) Ust. 1 w art. 5 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa Członkowskie postanawiają, że właściwe organy powinny wymagać, aby każdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji podlegający dodatkowemu nadzorowi dysponował odpowiednimi procedurami kontroli wewnętrznej w celu przedstawiania wszelkich danych oraz informacji użytecznych do celów sprawowania nadzoru dodatkowego.”

(5) Art. 6, 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 6

Dostęp do informacji

1. Państwa Członkowskie przewidują, że ich właściwe organy odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru dodatkowego będą miały dostęp do każdej informacji użytecznej do celów sprawowania nadzoru nad zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji podlegającym takiemu dodatkowemu nadzorowi. Właściwe organy mogą zwrócić się bezpośrednio do odpowiednich zakładów, o których mowa w art. 3 ust. 2, aby otrzymać konieczne informacje, o ile informacje te są wymagane od zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, a zakład ten ich nie dostarczył.

2. Państwa Członkowskie przewidują, że ich właściwe organy będą mogły dokonać na ich terytorium, same lub za pośrednictwem osób upoważnionych w tym celu, sprawdzenia na miejscu informacji, o których mowa w ust. 1, w:

- zakładzie ubezpieczeń podlegającym dodatkowemu nadzorowi,
- zakładzie reasekuracji podlegającym dodatkowemu nadzorowi,
- zakładach zależnych tego zakładu ubezpieczeń,
- zakładach zależnych tego zakładu reasekuracji,
- zakładzie macierzystym tego zakładu ubezpieczeń,
- zakładach macierzystych tego zakładu reasekuracji,
- zakładach zależnych zakładu macierzystego tego zakładu ubezpieczeń.
- zakładach zależnych zakładu macierzystego tego zakładu reasekuracji.

3. Jeżeli w ramach stosowania przepisów niniejszego artykułu właściwe organy danego Państwa Członkowskiego domagają się, w określonych przypadkach, sprawdzenia ważnych informacji, dotyczących zakładu mieszczącego się w innym Państwie Członkowskim i który jest zakładem powiązany z zakładem ubezpieczeń, zakładem powiązany z zakładem reasekuracji, zakładem zależnym, zakładem macierzystym lub zakładem zależnym zakładu macierzystego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, podlegającym dodatkowemu nadzorowi, zobowiązane są złożyć u właściwych organów innego Państwa Członkowskiego wniosek o dokonanie tego sprawdzenia. Organy, które otrzymały wniosek, zobowiązane są w granicach swojej jurysdykcji do dokonania sprawdzenia bądź wydania zezwolenia na sprawdzenie organom, które wystąpiły z wnioskiem, bądź wydania zezwolenia na sprawdzenie przez biegłego rewidenta lub eksperta.

Właściwy organ składający wniosek może, jeżeli wyraża taką wolę, uczestniczyć w weryfikacji, jeżeli nie przeprowadza weryfikacji we własnym zakresie.

Artykuł 7

Współpraca między właściwymi organami

1. Jeżeli zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji mające siedziby w różnych Państwach Członkowskich są bezpośrednio lub pośrednio powiązane lub istnieje zakład posiadający w nich udziały kapitałowe, to właściwe organy każdego Państwa Członkowskiego przekazują sobie nawzajem, na wniosek drugiej strony, wszystkie istotne informacje mogące umożliwić lub ułatwić sprawowanie nadzoru na mocy niniejszej dyrektywy oraz przekazują, z własnej inicjatywy, każdą informację, którą uznają za zasadniczą dla innych właściwych organów.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

2. Jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz bądź instytucja kredytowa w rozumieniu przepisów dyrektywy 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*), bądź przedsiębiorstwo inwestycyjne w rozumieniu przepisów dyrektywy 93/22/EWG, bądź obie te instytucje, są bezpośrednio lub pośrednio powiązane lub istnieje zakład posiadający w nich udziały kapitałowe, to właściwe organy oraz organy publicznie odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru nad tymi zakładami ściśle ze sobą współpracują. Bez uszczerbku dla swoich obowiązków organy te dostarczają sobie wszystkie informacje, mogące ułatwić realizację ich zadań, w szczególności w ramach niniejszej dyrektywy.

3. Informacje otrzymane na mocy przepisów niniejszej dyrektywy, a w szczególności wszelka wymiana informacji między właściwymi organami, przewidziane przez niniejszą dyrektywę podlegają tajemnicy zawodowej określonej w art. 16 dyrektywy 92/49/EWG, w art. 16 dyrektywy 2002/83/WE oraz w art. 24-30 dyrektywy 200.../WE [dyrektywa dotycząca reasekuracji].

Artykuł 8

Operacje w obrębie grupy

1. Państwa Członkowskie postanawiają, że właściwe organy sprawują ogólny nadzór nad operacjami między:

a) zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji a:

- i) zakładem powiązany z zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji;
- ii) przedsiębiorstwem mającym udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń lub w zakładzie reasekuracji;
- iii) przedsiębiorstwem powiązany z przedsiębiorstwem mającym udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń lub w zakładzie reasekuracji;

b) zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji a osobą fizyczną, która posiada udziały w:

- i) zakładzie ubezpieczeń, zakładzie reasekuracji lub w jednym z powiązanych z nim zakładów;
- ii) przedsiębiorstwem mającym udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń lub w zakładzie reasekuracji;
- iii) przedsiębiorstwem powiązany z przedsiębiorstwem mającym udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń lub w zakładzie reasekuracji.

Operacje te dotyczą w szczególności:

- pożyczek,
- gwarancji oraz operacji pozabilansowych,
- pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności,
- inwestycji,
- operacji reasekuracji i retrocesji,
- umów odnoszących się do podziału kosztów.

2. Państwa Członkowskie wymagają od zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji wprowadzenia odpowiednich procesów zarządzania ryzykiem oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej, w tym rzetelnych procedur dotyczących sprawozdawczości i rachunkowości, w celu ustalenia, zmierzenia, nadzorowania i kontrolowania operacji przewidzianych odpowiednio w ust. 1. Państwa Członkowskie wymagają składania co najmniej raz w roku przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji stosownych sprawozdań dotyczących znaczących operacji. Te procesy i mechanizmy podlegają kontroli właściwych organów.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

Jeżeli z tych informacji wynika, że wypłacalność zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji jest lub może być zagrożona, to właściwe organy podejmują stosowne kroki na poziomie zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.

(*) Dz.U. L 126 z 26.5.2000, str. 1. *Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.*

(6) Ust. 3 w art. 9 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli obliczenie, o którym mowa w ust. 1, pokazuje, że skorygowana wypłacalność jest negatywna, to właściwe organy podejmują stosowne kroki na poziomie rozpatrywanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.”

(7) W art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

Ubezpieczeniowe grupy kapitałowe, zakłady ubezpieczeń mieszczące się w państwie trzecim oraz zakłady reasekuracji mieszczące się w państwie trzecim

b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. W przypadku, o którym mowa w art. 2 ust. 2, obliczenie powinno uwzględniać wszystkie zakłady powiązane ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim w sposób przewidziany w załączniku II.

3. Jeżeli na podstawie odnośnego obliczenia właściwe organy dojdą do wniosku, że wypłacalność zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji będącego podmiotem zależnym ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim jest lub może być zagrożona, podejmują one stosowne kroki na poziomie tego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.”

(8) W art. 10a wprowadza się następujące zmiany:

a) Lit. b) w ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„**b)** zakładami reasekuracji, w których zakłady posiadające udziały kapitałowe są zakładami w rozumieniu art. 2, posiadającymi siedzibę zarządu znajdującą się w państwie trzecim;

c) zakładami ubezpieczeń mieszczącymi się w państwach trzecich lub zakładami reasekuracji mieszczącymi się w państwach trzecich, w których zakładami posiadającymi udziały kapitałowe są zakłady w rozumieniu art. 2, posiadające siedzibę zarządu znajdującą się we Wspólnocie.”

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Umowy określone w ust. 1 dążą w szczególności do zapewnienia, że:

a) właściwe organy Państw Członkowskich mogą uzyskać informacje konieczne do dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji posiadającymi siedzibę zarządu we Wspólnocie oraz takimi, które posiadają przedsiębiorstwa zależne lub udziały kapitałowe w zakładach spoza Wspólnoty; oraz

b) właściwe organy państw trzecich mogą uzyskać informacje konieczne do dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji posiadającymi siedzibę zarządu na swoich terytoriach, oraz takimi, które posiadają przedsiębiorstwa zależne lub posiadają udziały kapitałowe w zakładach jednego lub większej liczby Państw Członkowskich.”

(9) Załączniki I i II zastępuje się tekstem określonym w Załączniku II do niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

TYTUŁ X

POSTANOWIENIA PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 61

Prawo nabyte przez istniejące zakłady reasekuracyjne

1. Zakłady reasekuracyjne będące przedmiotem niniejszej dyrektywy, którym wydano zezwolenie lub nadano uprawnienia do prowadzenia działalności ubezpieczeniowej zgodnie z postanowieniami Państw Członkowskich, w których posiadają swoją siedzibę zarządu przed datą wejścia w życie tej dyrektywy, powinny otrzymać zezwolenie zgodnie z art. 3.

Są jednak zobligowane do działania w zgodzie z postanowieniami tej dyrektywy, dotyczącymi kontynuowania działalności reasekuracyjnej oraz z wymaganiami ustanowionymi w art. 6 lit. a), c) i d), art. 7, 8 i 12 oraz art. 32 – 41, począwszy od daty wprowadzenia w życie praw, rozporządzeń i postanowień administracyjnych koniecznych do zastosowania się do niniejszej dyrektywy, o których mowa w art. 64 ust. 1.

2. Państwa Członkowskie mogą przydzielić zakładom reasekuracyjnym, o których mowa w ust. 1 i które w chwili wejścia w życie niniejszej dyrektywy nie działają zgodnie z art. 6 ust. a, art. 7, 8 i art. 32–40 okres do (*), aby mogły one zacząć działać zgodnie z takimi wymogami.

Artykuł 62

Zamknięcie działalności przez zakłady reasekuracyjne

1. Przedsiębiorstwa reasekuracyjne, które przed (**), zaprzestały podpisywania nowych umów o reasekurację i zarządzają jedynie istniejącym portfelem w celu zakończenia działalności nie są objęte niniejszą dyrektywą.

2. Państwa Członkowskie sporządzają listę przedmiotowych zakładów reasekuracyjnych i komunikują ją innym Państwom Członkowskim.

Artykuł 63

Okres przejściowy dla art. 57 ust. 3 i 59 ust. 6

Państwo Członkowskie może przełożyć wprowadzenie postanowień zawartych w art. 57 ust. 3 niniejszej dyrektywy, zmieniającym art. 15 ust. 3 dyrektywy 73/239/EWG i postanowień zawartych w art. 59 ust. 6 tej dyrektywy, zmieniającym art. 20 ust. 4 dyrektywy 2002/83/WE, do (*).

Artykuł 64

Transpozycja

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej ... (**). Niezwłocznie przekazują one Komisji teksty tych **przepisów**.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Państwa Członkowskie określają metody dokonywania takiego odniesienia.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

(*) 36 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(**) 24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

Artykuł 65

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie [...] po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 66

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Forma zakładów reasekuracji:

- w przypadku Królestwa Belgii: „société anonyme/naamloze vennootschap”, „société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen”, „association d’assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging”, „société coopérative/coöperatieve vennootschap”;
- **w przypadku Republiki Czech: „akciová společnost”;**
- w przypadku Królestwa Danii: „aktieselskaber”, „gensidige selskaber”;
- w przypadku Republiki Federalnej Niemiec: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, „Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”;
- **w przypadku Republiki Estonii: „aktsiaselts”;**
- w przypadku Republiki Greckiej: „ανώνυμη εταιρία”, „αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός”;
- w przypadku Królestwa Hiszpanii: „sociedad anónima”;
- w przypadku Republiki Francuskiej: „société anonyme”, „société d’assurance mutuelle”, „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale”, „institution de prévoyance régie par le code rural” oraz „mutuelles régies par le code de la mutualité”;
- w przypadku Irlandii: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited;
- w przypadku Republiki Włoskiej: „società per azioni”;
- **w przypadku Republiki Cypru: ‘Εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης με μετοχές’ ή ‘Εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης με εγγύηση’;**
- **w przypadku Republiki Łotwy: „akciju sabiedrība”, „sabiedrība ar ierobežotu atbildību”;**
- **w przypadku Republiki Litwy: „akcinė bendrovė”, „uždaroji akcinė bendrovė”;**
- w przypadku Wielkiego Księstwa Luksemburga: „société anonyme”, „société en commandite par actions”, „association d’assurances mutuelles”, „société coopérative”;
- w przypadku Republiki Węgier: „biztosító részvénytársaság”, „biztosító szövetkezet”, „harmadik ország-beli biztosító magyarországi fióktelepe”;